

Yoğunlaşan Çelişkiler!

23 Haziran seçimleri de var olan politik krize çare üreten bir sonuç çıkarmaya muktedir olamadı. Egemenler arasında zaten değişme eğilimi gösteren güç dengesi seçimlerle birlikte yüzünü daha açık bir şekilde ortaya serdi. AKP-Tayyip kliğinin yaklaşık 6 yıldır devam eden yönetme noktasındaki sorunları, ittifak değiştirip MHP'yi yanına alarak çözüm üretme hedefi de amacına ulaşmamıştır. AKP-MHP ittifakı son 4 yıldır ağır ve kanlı bir saldırganlıkla, rejime biçim vererek işlevli kılma hamleleriyle çareler aramış ancak hiçbiri istenilen sonucu üretememiştir

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

27 HAZİRAN-11 TEMMUZ 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 38 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

GÜNCEL (s.8)**23 Haziran'ın Sonuçları ve Evrimleştirdikleri**

31 Mart seçimlerinin gerisine düşen sadece reformist kesimler değildir. Açık boykot tavrı almayıp, "sistem partilerine oy yok" diyerek sinik bir politika izleyen ve alternatif olarak yine sistem olanaklarını işaret eden devrimci kesimler de bu sürecin gerisine düşmüşlerdir.

GÜNDEM (s.10)**İmamoğlu Kürtlere Demokrasi Getirebilir Mi?**

Tersine o sözleriyle Kemalizm'in ve Türk-İslam Sentezi'nin gururlu bir çocuğu olduğunu ortaya koymakta bir beis görmüyor. Bugüne kadar Menderes, Özal, Demirel, Türkeş ve dahasını "rahmetle" andı. Seçim taktiği de denebilir fakat İmamoğlu'nun bu yadigarlığının seçim taktiğiyle sınırlı olmayıp tam da "devlet adamlığı'nın" göstergesi olduğu açıktır.

faşizmin**"demokrasi" yalanına karşı****HALK DEMOKRASİSİ!**

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

devrim için, proleter devrimcilik

14

MEŞA AZADİ

önlenemeyen savaşın, öngörülemez gerçeği

17

SÖYLEŞİ

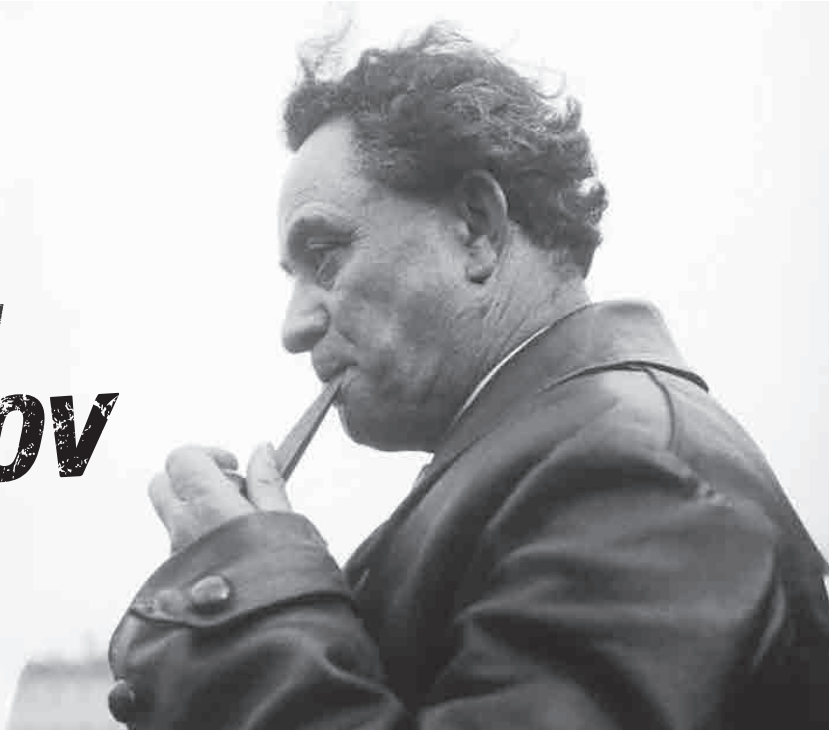
'alevîlik kanunların belirlediği sınırlar içerisine sığdırılıyor'

İŞÇİ SINIFININ EVLADI

DİMITROV

1 8 Haziran 1882'de dünyaya gelen Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Georgi Dimitrov, 2 Temmuz 1949'da Moskova'da yaşama gözlerini yumdu. Sovyetler Birliği Komünist Partisi Dimitrov'un ölümü üzerine şu bildiri yayınladı:

"Uluslararası işçi hareketinin en büyük temsilcilerinden biri, Bulgaristan Halk Cumhuriyeti Bakanlar Kurulu Başkanı, Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri, yoldaşımız ve kardeşimiz Georgi Mihailov Dimitrov, Moskova yakınında Boroviça sanatoryumunda öldü.

Bir defasında Dimitrov için bir tutuklama emri getirmişlerdi. Dimitrov

Sofya yakınlarında Nadešta köyünde konuşuyordu. Küçük okuma odası tıklım tıklım doluydu. İnsanlar havasızlıktan boğulacak gibiydi. Dimitrov, fabrikalarda kadınları ve çocukları çalıştırmanın vücut ve ruh sağlığını bozduğunu anlatıyordu. Dimitrov konuştuğu sırada okuma odasını sarmış olan polis, içeriye girmek istiyordu. Fakat halk kapıya öylesine yaslandı ki açamadılar. Kafası işleyen bir polis, evin çevresini dolaşıp pencereye tırmandı içeri atlamak için. Fakat demir parmaklık vardı. Bunu görünce: "Georgi Dimitrov, kes konuşmanı!" diye bağırdı. Dimitrov camı kırılmış pencereye öfkeyle yüzünü bastırıp polise bakıp alnını kırıştırdı ve konuşmasını sürdürdü polis: "Georgi Dimitrov, kes konuşmanı!" diye yine bağırdı. Di-

mitrov: "Biraz sabırlı olun, bayım!" cevabını verdi. "Bu gördükleriniz beni dinlemek için geldiler. Sözlerim bitince susarım." Pencerede ikinci bir yüz daha belirdi.. Yukarıya burulmuş kocaman bıyıklı surat, ötekenden daha da öfkeli bakıyordu. Polis iki eliyle zorluyordu parmaklığı koparmak için. Beceremeyince kalın sesiyle böğürdü: "Georgi Dimitrov, kanun adına seni tutukluyorum! Eller yukarı! Duyuyor musun?" Dimitrov: "Duyuyorum" diye cevap verdi. "Fakat bay komiser, konuşmamı bitirinceye kadar biraz sabırlı olun! O zaman kendiliğimden çıkarım buradan. Görüşmek isterseniz beklemek lütfunda bulunun!" "Ateş edeceğiz." "Ateş etmeniz hiç de gerekli değil baylar! Azıcık daha sabır!" Camları kırık pencereden içeri

uzanan başların sayısı dördü bulmuştu. Dimitrov konuşmasını sürdürdü. Polisler biraz yatışmışlardı...

Pencereden çekildiler ve konuşmanın sonunu beklediler. Dimitrov'un konuşması uzun sürdü. Kocaman bıyıklı komiser yine öfkelenildi. Pencereye tırmandı yine; kesin kararlıydı... Tabancasını çekip konuşmacıya yöneltti. "Georgi Dimitrov susacak mısın, yoksa?..."

Konuşmacı bir an susup tabancanın namlusuna baktı. Polis, gözlerini konuşmacıdan hiç ayırmadan baktı, gözlerini kırıştırdı ve bir daha baktı... Kürsüde bir başkası konuşuyordu. Gözlerini ovaladı ve arkadaşlarına dönüp: "Şu konuşan Dimitrov mu başkası mı? Siz ne diyorsunuz?" diye sordu. Polislerin ağız açık kalmıştı; Evet konuşan Dimitrov muydu değil miydi? Tam bu sırada konuşmacının seslendiği duyuldu: "Bay komiser, Dimitrov gitti. Onu arıyorsanız burada bulamazsınız!" "Yalan söylüyorsun, Dimitrov sensin!" "Kimliğimi göstereyim size." "Ne zaman gitti Dimitrov? Az önceye kadar konuşuyordu." "Ben ikinci konuşmacıyım. Dimitrov konuşmasını bitireli çok oldu." "Öyleyse bunun cezasını sen çekeceksin!" "Eh isterseniz beni tutuklayın! Dimitrov değilim ben. Burada vakit yitireceğiniz onu ararsanız daha iyi olur. Sokakta rastlarsınız belki!" Salondakiler gülüştüler. Polis elinden kaçırdığı Dimitrov'u günlerce aradı..." (Kamen Kalçev'in "İşçi sınıfının evladı Dimitrov" adlı kitabından)

ÖYKÜ

KAFES

Kuş sesleri doğadaki seslerle birleştiğinde bir orkestradan farklıdır. Suyun akışıyla, rüzgara kapılmış yaprakların hisirtleriyle bir birine karıştığında dinlemeye doyamayacağımız notalar çıkar ortaya. Dinleyende çoğu zaman bir dinginlik duygusu yaratır. Doğadan yükselen, kulağımıza ulaşan bu eşsiz sesleri ne kadar özlediğimizi fark ederiz.

Doğayı yıkıma uğratarak yükselen, genişleyen şehir yaşamı özlediğimizi fark ettiğimiz güzelliklere hasret bırakır. Şehrin uğultusu, gürültüsü doğanın ve kuşların sesini boğarak, azaltarak çoğalır. Şehrin silueti, ışıklı caddeleri, otobanları toprağı betona hapsederek, kadim ormanları, yaşam alanlarını, suları tarumar ederek genişler.

Şimdi bu orkestra hemen yanı başımızda kesintisiz konser veriyor. Kendi dillerinde konuşmalarına bazen isyan ediyoruz. Bencilliğimiz anlaya-

cağımız dille konuşmalarını istemeye kadar varıyor bazen. Kuşların sesine ne suyun akışı ne de rüzgarla sallanan yaprakların hisirtisi eşlik ediyor. Cıvıltılarına kattıkları seslerden ayrı düşmeleri ezgilerine hüzün yüklüyor. Onlar şimdi orkestradan geriye kalan vokalist gibiler. Sığındıkları hapisane havalandırması seslerini daha fazla hüzün tonlarına boğuyor.

Tutsaklığımız bizden daha özgür olan kuşların tutsaklığına tanıklık ediyor. Toprağın üzerine yığılan betondan ibaret kalmıyor tutulduğumuz, kuşların da sığındığı yer. Özgürlüğü hücre hücre tutsak yapmak için tasarlanmış hapishanenin havalandırması da kuşlara kafes oluyor. Zira "kuşlara da buradan fazlası layık görülemezdi"! Sığınaç yapacakları ağaçlardan mahrum kalsalar da kanatları kelepçesiz hala... Gökyüzünde diledikleri gibi uçuşma, yükselip alçalma, kanat çırpma özgürlüğüne sahipler. Üstelik yersizliğe, yurtsuzluğa yuva olmuş,

yağmurlu havalarda, karanlık gecelerde saçaklara sığınmalarında bir mahsur yoktur. Havalandırmanın üstündeki tel örgülerden diledikleri gibi geçip çıkma serbestliği de tanınmıştı! Duvarların etrafını saran dikenli teller dört köşede yuva yapmaları için dayanak olmuştu. Doğadan istedikleri kadar ot toplayıp yuva yapmak için taşıyabilselerdi. Çektikleri yoksulluğun içerisinde bundan daha fazlasını istemeleri eşitsizlik sayılırdı.

Bulutlara bakışlarımızın takıldığı tel örgüler gökyüzü ile aramıza gerilmiş perde işlevi görüyor. Bizler bu perdeden kafamızı kaldırmış gökyüzüne bakarken, kuşlar gökyüzünün enginliğinden kafese doluyor. Kendimizden "özgür" saydığımız kuşların varlığı burukta olsa sevinç kaynağımız oluyor.

Gece suskunluğu ve karanlığı, gün aydınlığı ve kuş cıvıltılarını doğuruyor. Gecenin içinden sızan bir damla ka-

nın beton zeminde oluşturduğu halelerin izlerini görüyoruz. Kuşların cıvıltısı dikenli tellere takılan kanatların acısına inat, umursamadan sürüyor. Gökyüzünden damlayan kan özgürlüğe kanat çırpışın mesajı oluyor...

Silivri Hapishanesi'nden Tutsak Partizan

BAŞSAĞLIĞI

6 Ekim 1987 tarihinde Edirne'de Meriç nehrini geçerken boğularak yaşamını yitiren Proletarya Partisi üyesi Mustafa Tekin yoldaşımızın babası Tursun Tekin vefat etmiştir. Tekin ailesine baş sağlığı diliyor acılarını paylaşıyoruz.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

BİTEN BİR SEÇİM, BİTMEYEN POLİTİK KRİZ VE YOĞUNLAŞAN ÇELİŞKİLER!

Bitmeyen ve bitmeyeceği belli olan bir seçim girdabı daha geride kaldı. Egemen sınıflar hem sisteme yeni bir biçim verme hem yönetme krizinin bir sonucu hem de güç dengelerinin değişimine yönelik eğilimden kaynaklı seçimlere oldukça sık başvurmakta. Bir yandan Ortadoğu'da iflas eden politikası, diğer yandan emperyalist güçler arasındaki çelişkiye yaslanmayı amaçlayan ve sürekli yalpalayan çizgisi, diğer yandan çevresindeki tüm ülkelerle ihtilafli meselelerde gerginliğe dayalı hamleleri ve içine girdiği derin ekonomik kriz ve artan nesnel çelişkilerin yarattığı ortam onu politik kriz koşullarının içine daha fazla iteliyor. Seçimler yangını söndürmek bir yana yangını körükleyen bir durum ortaya çıkarıyor.

23 Haziran seçimleri de var olan politik krize çare üreten bir sonuç çıkarmaya muktedir olmadı. Egemen sınıflar arasında zaten değişme eğilimi gösteren güç dengesi seçimlerle birlikte yüzünü daha açık bir şekilde ortaya serdi. AKP-Tayyip kliğinin yaklaşık 6 yıldır devam eden yönetme noktasındaki sorunları, ittifak değiştirip MHP'yi yanına alarak çözüm üretme hedefi de amacına ulaşmamıştır. AKP-MHP ittifakı son 4 yıldır ağır ve kanlı bir saldırganlıkla, rejime biçim vererek işlevli kılma hamleleriyle çareler aramış ancak hiçbiri istenilen sonucu üretmemiştir. Özellikle 15 Temmuz'da gerçekleşen darbe girişimi ile klikler arası ilişkilerde yaşanan parçalanma ve yeni arayışlar, Kürt meselesinde tırmandırılan savaş ve faşist saldırganlık hakim olan AKP-Tayyip kliğinin bir önceki süreçte dayandığı meşruiyet alanlarını dağıtmıştır. Kurulan yeni ittifaklar, iç klik çatışmaları ve ayrışmalar, buna dair meşruiyet arayışları ve sistemin dayandığı tüm yasal ve anayasal dayanakların adeta yok sayıldığı politik tutumlar siyasal krizi daha fazla derinleştirmiştir. Seçimler yoluyla hem yeni ittifaklar ve arayışlara meşruiyet kazandırılmaya çalışılmış, hem de diğer

kliklere daha güçlü saldırı olanakları bu şekilde aranmıştır. AKP-MHP kliği krizi krizle aşma politikasını etkin şekilde hayata geçirirken, yönetmeye dair sorunlarını ya açık şekilde boyutlandırmış ya da belli sorunların daha fazla birikmesine zemin hazırlamıştır.

Bu durum gerek iç klik mücadelesinde, gerekse de CHP-İYİP kliği ile mücadelede gerileyen, zayıf düşen güç durumunun oluşmasına neden olmuştur. Hiç kuşkusuz bu güç mücadelesinin yansımaları seçimlerle de açığa çıkmıştır. Ancak seçimlerin sonuçları üzerinden kliklerin zayıflaması ya da güçlenmesini okumak ve bunu kitlelere inandırmak doğru bir tutum değildir. Bu durum, seçimlere ve özel olarak da sistemin yönetilmesinde seçimler yoluyla kitlelerin sürece dahil olduğuna dair yanlış bir bilinç oluşmasına neden olacaktır. Egemen sınıflar arasındaki mücadele de; devletin bürokrasisi içindeki etkisi, kliklerin ekonomik gücü, emperyalist güçlere hizmet yeteneği, yönetim düzeyindeki aşınma, sürece ve ihtiyaca uygun bir yapıya sahip olup olmama vs gibi bir dizi politik-iktisadi-ideolojik durum belirleyici olur. Bunlardaki gelişmeler ise doğal olarak seçimlerde yansımaları gösterir. Kitleler bu bağlamda egemen sınıflarca sadece bir dolgu malzemesine dönüştürülür. Seçimler ve sandık ise bu noktada en iyi dolgu aracıdır. Ve faşist devlet bu dolgu aracını en etkin şekilde kullanarak, gerçekliğini sakladığı gibi, kitleleri yanıltan yönlendiren ve biçimlendiren bir işlevle ele almaktadır.

YÖNETİM KRİZİ, GÜÇ SAVAŞI VE YANILSAMALAR!

23 Haziran seçimlerine girilen politik iklim doğru okunmalıdır. Egemen sınıflar arasındaki mücadelenin geldiği boyut ve sertlik düzeyi yerli yerine oturtulmalıdır. Yine egemen sınıfların emperyalist politikayla ilişkilenmeleri ve onlara biçilen rolü kaybetme ve yerine getirememesi durumu yerinde tespit edilmelidir. AKP-MHP kliği gerek bölgedeki gelişmelere müdahillik düzeyi, gerekse sistemin sorunlarına çare üretme ve yönetme düzeyi ile 31

Mart'tan bugüne ciddi hiçbir gelişme ve ilerleme kaydetmemiştir. Tam tersine Rusya-ABD arasındaki çelişkilere oynayan ve bu anlamda ABD'nin istediği kıvama gelmeyen "inatçılığıyla" egemen sınıfların çıkarlarına zarar veren bir tutum içine girmiştir. Yine bölge de Sünni bloklaşma politikasına ivme katan değil, dağınıklığa sebebiyet veren yaklaşımlar etkin olmuştur. Bu bağlamda ABD'nin Suriye yönetimine şekil verecek olan Kürt politikasında parçalayıcı ve bu politikayı sabote eden bir çizgide ısrar etmiştir. Kürt hareketini masada istediği düzeye getirme süreci uzadıkça Suriye politikasında ABD emperyalizminin hesapları gecikmiş, özellikle Suriye'de Fırat'ın batısında Rusya sürekli güç devşiren avantajlar elde etmiştir. Bu tablo özellikle, Körfez ülkeleriyle gerilen ilişkilerle birlikte düşünüldüğünde emperyalist tekelleri ciddi düzeyde huzursuz eden bir duruma neden olmuştur. Yaklaşık 3 yıldır bölgesel düzeyde en ciddi ekonomik, politik ve askeri güç olmanın avantajını kendini dayatan bir siyasetle uygulaması, perspektif ve öngöründen uzak hamleleri ile ABD emperyalizminin yönelimini geciktirmeye yol açmıştır. Vazgeçilmesi kolay olmayan ama dize getirilmesi kolay olan Türk devleti, kliklerin pekişen ve tırmanan çelişkileri ile şimdi dize getirilmektedir. Tayyip Erdoğan'da merkezileşen gücün emperyalistler ve Türk hakim sınıfları için yapıcı bir güç kazanması hedeflenmektedir. Bu bağlamda Başkanlık sistemine zeval getirmeden, onun işlevli karakteri göz ardı edilmeden egemen sınıf klikleri arasındaki kartlar yeniden dağıtılmak istenmektedir. Uzun sürece yayılan bu arayış 31 Mart'a giden süreçte, güç dengelerinde bir oynamaya neden olmuştur. İstanbul seçimlerinin yenilenmesi ile AKP-MHP tarafından kazanılan yeni şans 2 ay boyunca politik gelişmelerde bir ilerlemeye, yeni bir biçim vermeye el vermediği oranda bu şans güç dengelerinde kan kaybetmeyle ilerlemiştir. Ve nihayet 23 Haziran'da sert bir şekilde bu kan kaybı kendini göstermiştir. Bu tamda Türk egemen sınıflarının ve emperyalist güçlerin iç dengelerde umut ettiği balans ayarı girişimi olmuştur.

Türk hakim sınıfları seçim atmosferine ciddi ekonomik ve bölgesel krizler içinde hazırlanmıştır. Suriye'de İdlib, Körfez'de ABD-İran, Akdeniz'de Doğalgaz arayışları, iç politikada egemenlerin kanlı bıçaklı savaşımı, çare bulunamayan ekonomik buhran, Kürt ulusal mücadelesinin direngen mücadelesi ve silahları daha etkin hale getirmesi, işçi sınıfı ve halk kitlelerinin topyekün saldırıya rağmen irili ufaklı direniş ve karşı koyuşlarını da kapsayan çok boyutlu ve katmanlı çelişkiler ve sorunlar sürece tesir etmektedir. Bunların her biri ciddi sonuçları olan kimisi varoluşsal kimisi devrimci durumu körükleyecek gelişmeler niteliğindedir. Bu sorunların ve çelişkilerin büyüerek ve faşist sistemi zorlayarak devam edeceği açıktır. Seçimlerle birlikte anti-faşist, ilerici ve var olan saldırı dalgasından memnun olmayan geniş kesimlerin "zafer" naralarıyla tepkilerinin soğutulmaya çalışılacağı açıktır. Ekrem İmamoğlu ile egemen sınıfların sistemiçi meşruiyet alanını genişletmeye çalışacağı da açıktır. Ancak egemenler arası mücadelenin daha fazla artacağı ve ezilenlerin mücadelesine bir alanın objektif olarak açılacağı açıktır. Var olan kriz tablosu değişmeyecektir. Bu tabloda daha etkin bir mücadele, daha güçlü bir devrimci çizgi ve en önemlisi de iktidar perspektifli politik tutum hayati derecede önemlidir.

Sistem içi rüzgarın, reformist dalganın, egemenler arası mücadelede faşist gerici kliklere yedeklenme eğiliminin güçlenmesi söz konusu olacaktır. Proleter devrimciler bu noktada net ve kararlı duruşlarını, ortaya çıkacak devrimci durumların elverişliliği ve egemenler arası çatışmanın yaratacağı etkin çalışma ve örgütlenme olanaklarını daha verimli kullanarak mücadeleyi geliştirme ve kitlelerin örgütsüzlüğünü tersine çevirmeyi hedeflemeyecektir. Bu kaçınılmaz bir sorumluluk ve sürecin gerekliliğidir.

Kitlelerin Öfkesini Örgütleyelim, Devrime Kanalize Edelim!

Halkın gerçek gündemleri, hakim klikler tarafından seçimler, tartışmalar, atışmalar üçgeninde yok sayılmayı sürdürüyor. Oysa ekonomik ve siyasi kriz ne kadar üstü örtülmeye çalışılsa da daha baskın çıkarak halka kendini işsizlikle, yoksullukla, zamlarla en ağır şekilde hissettiriyor. İki hakim klikten birinin arkasına "Her şey çok güzel olacak" demagogisiyle yedeklendirilen işçi ve emekçilerin somut yaşantısı, bu söylemlerin düzeni sürdürmekten öteye gitmediğinin de kanıtıdır.

Ekonomik krizin etkilerini ve yarı sömürge ekonomi halinin kırılma potansiyelini birçok olayda somut bir şekilde de görmüş olduk. "Rahip Brunson krizi" ve döviz kurundaki yükselmeler, hükümetin geliştirdiği "müdahale"lere rağmen enflasyon oranının hızla yükselmesi... Halkın temel ihtiyaç maddelerine yapılan sürekli zamlar ve işsizliğin her geçen gün tırmanması... Seçimlerden hemen sonra sonra çay, şeker ve motorine zam yapılmıştır.

Açıklamalara göre son bir yılda 1 milyondan fazla insan işini kaybederken, işsizlik yüzde 14,1 ile tarihi seviyeye ulaştı. Bunun sonucunda ekonomi 2018'in son çeyreği ve 2019'un ilk çeyreğinde küçüldü. Türkiye'nin, res-

men resesyona girdiği ifade ediliyor.

Yine son verilere göre artan enflasyon ile birlikte halkın alım gücünün azalması sonucu başta otomobil, beyaz eşya olmak üzere dayanıklı tüketim mallarının iç talebinde önemli gerilemeler yaşandı. İnşaat sektörüne girdi veren bu sektör, inşaattaki sert düşüş ve toparlanamamanın sonucu yüzde 22'ye yaklaşan önemli bir üretim düşüşü yaşıyor. Kağıt ve kağıt ürünü imalatında da yüzde 16'yı bulan düşüşü, iç satışlardaki ve ihracattaki gerilemenin etkisiyle otomotiv izliyor. Bu sektörde de üretim düşüşü Nisan ayında yüzde 13'ü geçiyor. Yine inşaat sektöründen kaynaklı olarak ana metal sanayii (demir-çelik) 2018 Nisan'ına göre yüzde 12 gerilemiş durumda.

Elbette ki tüm bu geri düşüşlerin yükü de işçilerin emekçilerin sırtına bindiriliyor. Ekonomik kriz sonucu birçok işyeri kapanırken yüzlerce işçi işsizliğe mahkum ediliyor. TOBB'un açıkladığı verilere göre Mayıs ayında kapanan şirket sayısı yüzde 20,94 artarak 878 oldu. Bazı şirketler ise ekonomik krizi bahane ediyor ve "küçülme"ye gidiyoruz diyerek yine işçileri işten atıyor ve atılan işçilerin iş yükü de kalanların sırtına ekleniyor. Patronlar birçok işçinin yaptığı işi bir işçiye yükleyerek

karına kar katmaya devam ediyor. İşçiler ise ekonomik krizin getirdiği işten atılma korkusuyla işine dört elle sarılmaya çalışıyor.

Patronlara teşvikler yapılırken işçiler açısından ise güvencesizlik de artıyor. Çünkü işçiler için "burjuva hukuk" çerçevesinde bile hak arama yolları artan faşist saldırılarla birlikte iyice sınırlandırılmıştır. Öyle ki Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC), 2019 Küresel Haklar Endeksi'ni açıkladığı raporda Türkiye'nin işçiler için dünyanın en kötü 10 ülkesinden biri olma 'başarısını' sağlayarak patronlar açısından saygınlığını koruduğu anlaşılmaktadır. Rapora göre Türkiye, en çok işçinin tutuklandığı ve gözaltına alındığı 4 ülkeden biri... Raporda ayrıca Türkiye'nin, Hong Kong, Moritanya ve Filipinler ile birlikte işçilerin ifade ve toplantı özgürlüğünü reddeden ya da engelleyen 44 ülkeden biri olduğu da vurgulanıyor. Yani ülkemiz egemenleri, biz işçilere, sefalet ücretlerine karşılık kölece çalışın ama sesinizi çıkartmayın, "güzel şeyler" hayal edin fakat sadece hayal etmekle yetinin kesinlikle bunu istemeyin diyorlar.

HER ŞEY SERMAYE İÇİN GÜZEL OLUYOR

Saldırıların gün geçtikçe yoğunlaş-

ması, her gün artan tutuklama ve gözaltı terörü, şovenizmin kışkırtılması ve çıkarları aynı olan yığınların karşı karşıya getirilmesi vb. bir dizi politika mevcut iktidar eliyle de üretilmiştir. Kitlelerin bu doğrultuda biriken öfkesi seçim vesilesiyle İmamoğlu'nda vücut bularak CHP'ye yönelmiştir. İmamoğlu seçim sonuçlarının ardından Tayyip Erdoğan'la uyum içerisinde çalışmaya hazır olduğunu duyurmuştur. Hakim sınıfların partisi olan CHP'nin işçi ve emekçilerin sorunlarına çözüm olamayacağı gün gibi açıktır. Patronların temsilcisi TÜSİAD'ın İmamoğlu'nu tebrik ederek "Seçim döneminde sık sık gündeme geldiği üzere, saydam, yenilikçi ve demokratik bir belediye yönetiminin ülkemizin sürdürülebilir kalkınma hedeflerine çok değerli katkılar sağlayacağına inanıyoruz. Yeni dönemde iş dünyası da üzerine düşen sorumluluğu yerine getirecektir." şeklindeki açıklaması İmamoğlu'nun sermaye ile ilişkisine dair ön veriler sunmaktadır. Her şey işçi ve emekçiler için güzel değil, tersine sermaye sınıfının istediği biçimde sürecektir.

Türkiye'de artık işçi eylemlerinin her türlüüne yasaklama, baskı ve saldırı politikaları mevcuttur. Son dönemlerde yoğunlaşan bu saldırılar 3. Havalimanı işçilerinin, kölece çalışma koşullarına karşı isyanı sonrasında devlet tarafından tutuklatılarak "cezalandırma" politikasıyla gözler önüne serilmiştir. Çünkü egemenler ekonomik krizin derinliğinin farkındadırlar. Ve bunun halk açısından da ne denli hissedilir olduğunun bilincindedir. İşçi sınıfının tarihi misyonu egemenler açısından da bilinmektedir. Korkuları bundandır, bunun içindir ki hiçbir hak arama mücadelesinin önü açılmamakta, her türlü işçi eylemine saldırı gerçekleştirilmektedir. İşçi sınıfının politize olması baskı, sindirme, saldırı politikalarıyla engellenmeye çalışılmaktadır.

Komünistler çelişkilerin derinleşmesinden korkmazlar aksine bunu fırsata çevirmeyi bilirler. İçinden geçtiğimiz süreç bu bakımdan bizler için örgütlenme, örgütlenme ve ileri kitlelerle bağ kurma açısından önemli bir yerde durmaktadır. Var olan siyasi ve ekonomik kriz koşulları bizlere bir dizi örgütlenme argümanını ve aracını da vermiştir. Kitlelerin biriken öfkesini, yoksulluğunu, işsizliğini örgütleyelim ve devrime kanalize edelim!

'Sınıfın Çıkarlarını Savunmak Ortak Hareket Etmekten Geçer'

Avcılar Belediyesi'nde örgütlenmeye başlamasının ardından işten atma, sendikal hakların gasp edilmesi gibi saldırılarla başa kalan Belediye-İş 2 No'lu Şube, Avcılar Belediyesi'nde toplu iş sözleşmesi yapma yetkisini aldı. Belediye işçileri açısından önemli bir direniş ve örgütlenme deneyimi olan Avcılar Belediyesi'nde 1000'den fazla işçiyi sendikalarına üye yapan Belediye-İş 2 No'lu Şubenin Genel Başkanı Erol Özdemir'le bu direniş ve örgütlenme sürecini ve işçi sınıfına dönük saldırılara dair bir röportaj gerçekleştirdik.

YENİ DEMOKRASİ- *Yakın tarihimizin işçi sınıfı açısından önemli bir deneyim olan Avcılar Belediyesi direnişini yaşadık. Bize Avcılar Belediyesi örgütlenme sürecini ve geline aşamayı anlatır mısınız?*

EROL ÖZDEMİR- Avcılar'da biz uzun süreli bir örgütlenme süreci yaşadık. Özellikle temizlik işçilerinin örgütlenme süreci uzun erimli ve çetin bir mücadele süreciydi açıkçası. İstanbul ve Türkiye kamuoyunda yer alan bir 7 aylık direniş süreciydi. Yaklaşık 300 arkadaşımız işten atıldı. Onların davaları şuan devam ediyor. Ekonomik koşullardan dolayı kendi isteğiyle giden arkadaşlar oldu ama genel çoğunluk direnişe devam etti. Avcılar Belediyesi önüne direniş çadırı kurduk, aylarca yağmur-çamur demeden sendika

hakkının tanınması için mücadele ettik.

Bu örgütlenme ve direniş sonucunda 1000'den fazla işçiyi de orada sendikamıza üye yaptık. Genel-İş sendikası, taşerondaki patronların çağrısı üzerine zaman zaman ortalığı karıştırmaya çalışsa da -zaman zaman da örgütlenme çalışmaları yaptı- işçiler cephesinde karşılık bulamadı. Nihayetinde Çalışma Bakanlığı bize sözleşme yapma yetkisi verdi. Bayram öncesi çağrı yapmıştık, 18 Haziran tarihinde de ilk oturumumuzu gerçekleştirdik. Sözleşmenin amaç maddesinde anlaşma sağladık. İşveren tarafı, sözleşme teklif taslağı üzerinde çalışmak istediklerini söyledi ve zaman istedi. Biz de bu zamanı verdik. Temmuzun ilk haftasında da tekrar oturumumuz olacak. Olumsuz bir hava yok, işveren tarafı işçilerin örgütlenme haklarına saygı duydu. Beklentimiz işçi sınıfı açısından olumlu deneyimler olacağı yönünde. İşverenle müzakere sürecini götüreceğiz. 60 günlük süreç, 18 Haziran itibari ile başladı. 60 günün sonunda eğer anlaşma sağlanmazsa yasal süreç devam edecek.

YENİ DEMOKRASİ- *Avcılar Belediyesi örgütlenme sürecinde işçiler ve Belediye-İş 2 No'lu Şube Sendikası çok sayıda saldırıya maruz kaldı, işçilerin hakları gasp edildi. İşten atmalar oluyordu, işçilerin maaşları yatırılmıyordu, bu süreç devam ediyor mu?*

EROL ÖZDEMİR- Avcılar Belediyesi'nin yeni döneminde Turan Hançerli ile yaptığımız bir görüşmede, "Ben çalışıma borçlu olmak istemiyorum. Memurlar, işçiler, çalışanlar ücretlerini gününde almalı. Bunu sağlamak için elimden geleni yapacağım" sözü verdi. Bu sözünü ne kadar yerine getirecek göreceğiz. İşçilerin içeride birikmiş alacakları vardı, bir kısmı ödendi. Bir oturmuşluk var, bundan sonra oturacak. Geriye dönük 4-5 yılda birikmiş sorunlar 3 ayda çözülecek gibi değil, bu gerçekliği biliyoruz. Bu sorunları çözeceğiz, bizim işçilere işçilerin de bize olan güveni tam.

YENİ DEMOKRASİ- *Bir yanda böyle örgütlenme çalışmalarıyla işçi sınıfı kazanımlar elde ederken bir yandan da derinleşen krizle birlikte işçi sınıfının kıdem tazminatı hakkı gasp edilmek isteniyor. Yılların can bedeli kazanılmış bir mevzisi olan kıdem tazminatının gasp edilmesi hakkında neler düşünüyorsunuz? Kıdem tazminatı işçi sınıfının kırmızı çizgisi olacak mı? Sizin ve diğer sendikalar açısından buna dair bir eylemsellik süreci gelişecek mi? Nasıl bir öngöründe bulunuyorsunuz?*

EROL ÖZDEMİR- Kıdem tazminatıyla ilgili hükümetin bakış açısını tahlil ederken; hükümet ekonomiyi döndürmek için sıcak paraya ihtiyaç duyuyor. Kıdem tazminatının bir fonda birikmesinin de kredi arayışı olduğunu düşünüyoruz. Yani hükümet yine kendine kaynak yaratmak istiyor. İşsizlik fonunda biriken paraları istedikleri gibi kullanıyorlar. İşsizlik fonunda biriken paralar, işçilerden çok patronlara veriliyor. Patronlara dolaylı ve doğrudan kaynak olarak aktarırken bunların yetmeyeceğini görüyor ve yeni kaynak arayışına giriyor. Konfederasyonumuz Türk-İş'in bu saldırının genel grev sayılacağı noktada bir genel kurul kararı var. Türk-İş yöneticileri bunu kamuoyu ve hükümetle paylaşıyorlar.

Bir yerel seçim süreci yaşandı, özellikle İstanbul ayağı çok önemli. Adana, Ankara gibi birçok önemli ilde kaybettik. İstanbul da ana muhalefet partisinin kazanmasıyla sonuçlanırsa, bu hükümet açısından bir uyarı olacaktır. Dolayısıyla, kamuoyunun işçilerin çok hassas olduğu kıdem tazminatı konusunda ısrar edeceklerini düşünmüyorum. Ama ısrar ederlerse de sendikamız Belediye-İş'in bu konudaki tavrı ve tutumu çok açıktır. Biz

sokakları ısıtmak için elimizden gelen her şeyi yaparız. Çünkü bu yönüyle ilgili kaybedecek bir şeyimiz yok, kıdem tazminatı önemli bir kazanım. Bizim cephemizde bunun müzakeresi bile olamaz. Hükümetin "Herkes 1 gün daha çalışsa kıdem tazminatını alacak" gibi süsleme lafları boş laflar. Mevcut yasaları uygulamasalar bu sorun zaten ortadan kalkacak. Denetim mekanizmalarını işletseler kimsenin kıdem tazminatını alamama sorunuyla karşılaşacağını düşünmüyorum. Mevcut yasaları uygulamayan onlar, denetim mekanizmasını çalıştırmayan da onlar; ama bu süreçte insanların mağdur olduğunu söyleyen yine onlar. Bizim cephemizde bunların inandırıcılığı yok. Hükümet eğer her şeye rağmen bu düzenlemeyi çıkarmayı göze alırsa, karşılığını bulacağını düşünüyorum. Türkiye'de siyasi konjonktür değişiyor, halk da dünkü gibi korkmuyor.

YENİ DEMOKRASİ- *Bu saldırılara karşı Avrupa Yakası'nda "İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu Girişimi" diye bir platform oluşturuldu. Bu platformun önemi nedir, siz de dönem sözcülüğünü yapacaksınız, daha geniş bir çepere ulaşmayı düşünüyor musunuz?*

EROL ÖZDEMİR- Geçmişte de bunun örnekleri var, hem emek cephesinin sorunlarını kamuoyunda dile getiren hem de örgütlü mücadeleyi örgütleyen bir yapı oluşturmaya çalıştık. Konfederasyon farkı gözetmeksizin bütün sendikalardan ortak sorunlara karşı ortak tavır koyabilir miyiz, bunu örgütlemeye çalışıyoruz. Tabii ki Türkiye'nin siyasi konjonktüründen kaynaklı bazı sendikalarımız ve sendika şubelerimiz ürkek davranıyorlar, merkezlerinin etkisinden çıkamıyorlar, haklı oldukları yanlar vardır. Hükümetin baskıcı tutumundan kaynaklı bir araya gelmekte sorunlar yaşıyoruz ama ben uzun vadede mücadele sürecinin, ortak bir şeyler yapabilmeyinin gelişebileceğini düşünüyorum, gelişmesi için de elimizden geleni yapacağız. Sonuçta, ortak sorunlarda ortak hareket etmeyi başarırırsak sınıfa hizmet etmiş ve sınıfın çıkarlarını korumuş olacağız. Bunu başaramazsak, yarın elimizde şikayet etmekten başka bir şey kalmaz. Bu bilinçle, sınıfın çıkarlarının korunmasının yolunun ortak hareket etmekten geçtiğine inanıyoruz ve bunu yapmaya çalışıyoruz.

DİSK, 15-16 Haziran'ın yıl dönümünde Kartal'da miting gerçekleştirdi

Birleşik-Metal, Genel-İş, Enerji-Sen gibi sendikaların kortej oluşturduğu mitinge katılımın az olması dikkat çekti.

Tüm kortejlerin alana girişinden sonra miting, Etkin Haber Ajansı'na (ETHA) yapılan polis baskınının kınanması ve işçi sınıfı mücadelesinde yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşuyla başladı.

Arzu Çerkezoğlu'nun bir konuşma gerçekleştirdiği miting, Gökhan Birben'in ezgileriyle sona erdi.

HABER MERKEZİ- 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 49. yılında, DİSK'in çağrısıyla, birçok sendika ve devrimci örgüt, kıdem tazminatı ve emeklilik başta olmak üzere haklarına sahip çıkmak için Kartal'da bir araya geldi. Türkiye'de gerçekleştirilen ilk kitlesel işçi direnişi olan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yıl dönümünde yapılan etkinliğe DDSB, "Kıdem Tazminatımızın Gaspına Karşı, 15-16 Haziran Ruhuyla Mücadeleye" ve "Sınıf İçin Birlik, Sınıf İçin Mücadele, Sınıf İçin DDSB" yazılı pankartlarla

katıldı.

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB), Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Birleşik Devrimci Parti, EMEP gibi devrimci, demokratik kurumların destek verdiği miting için Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde toplandı. DİSK'e bağlı

İşsizlik ödeneği başvuruları yüzde 59 arttı

HABER MERKEZİ- İşsizlik ödeneği almak için İŞKUR'a yapılan başvuru-

lar geçen yılın aynı dönemine kıyasla yüzde 58,8 arttı. Ülkenin içerisinde bulunduğu ekonomik kriz derinleşirken işsizlik de her geçen gün artıyor. İşsizlik ödeneği almak için yapılan başvuruların büyük kısmı ise reddedilerek geri çevriliyor.

Son açıklanan verilere göre ülkedeki işsizlik oranı yüzde 14,1. Yılın ilk dört ayında İŞKUR'a işsizlik ödeneği almak için başvuruların sa-

yısında artış var. İşsizlik ödeneği almak için başvuran sayısı, geçen yılın aynı dönemine kıyasla yüzde 58,8 artarak 716 bin 535 kişiye yükseldi.

İŞKUR'un verilerine göre bu yılın ilk 4 ayında 716 bin 535 kişi işsizlik ödeneği almak için başvurursa da, işsiz kalmadan önceki çalışma günü yetersizliği, prim gün sayısı azlığı, tazminatsız fesih gibi nedenlerle bu kişilerin sadece 374 bin 298'i ödeme almaya hak kazandı.

Diyarbakır, Manisa ve Mersin'de birçok tarım işçisi hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Genellikle bir ilden diğerine ya da ilçeler arası yolculuk yapan tarım işçilerini taşıyan araçlar kapasitesinden fazla yolcu alıyor. Bazen bir traktörün arkasında bazen bir pikapta yola çıkan tarım işçileri sıklıkla iş cinayetlerine kurban gidiyor.

8 Haziran günü Diyarbakır'da Tepe Mahallesi'nden Bismil'e giden tarım işçilerini taşıyan bir kamyonet devrildi. Kazada 1 çocuk işçi hayatını kaybetti 4'ü ağır 35 işçi yaralandı.

Kaza, öğle saatlerinde, Bismil ilçesinde meydana geldi. Tepe Mahalle-

si'nden Bismil'e giden tarım işçilerini taşıyan kamyonet, virajda kontrolden çıkarak devrildi. Kazada, kamyonetin kasasındaki işçiler yola savrulurken, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 5'i ağır 35 kişi yaralandı.

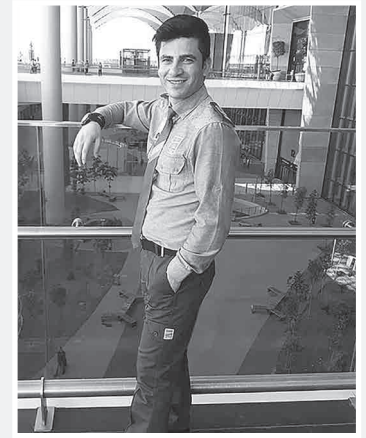
23 Haziran günü ise Manisa'da tarım işçilerini taşıyan servis aracının devrilmesi sonucunda 1'i ağır, 13 işçi yaralandı.

Manisa'nın Alaşehir ilçesinde saat 03.00 sıralarında meydana gelen kazada, tarım işçilerini taşıyan minibüs, rampa çıkarken geri kayarak, yol ke-

narında park halindeki bir minibüse yandan çarptı ve devrildi.

Yine Mersin'in Tarsus ilçesi'nde tarım işçilerini taşıyan minibüse tren çarptı. Kazada bir işçi hayatını kaybetti, 3'ü ağır 8 işçi yaralandı.

Mersin'in Tarsus ilçesine bağlı Yenice Mahallesi'nde 24 Haziran saat 12.00 sıralarında mevsimlik tarım işçilerini taşıyan minibüse tren çarptı. Kazada bir işçi hayatını kaybetti, 3'ü ağır 8 işçi yaralandı. Trenin hemzemin geçitten geçerken çarptığı araç yaklaşık yüz metre sürüklendikten sonra durabilirdi.

İbrahim Layık'ın ailesi: İGA kendi suçunu örtbas etmek istiyor

HABER MERKEZİ- 3'üncü Havalimanı'nda çalışırken intihar eden İbrahim Layık'ın ailesi İGA'nın suçunu örtbas etmek istediğini söyledi. İbrahim Layık'ın abisi Ahmet Layık, kardeşinin bacaklarında tanımlayamadıkları yaralar gördüklerini söyledi. İbrahim Layık'ın sosyal medyadan paylaştığı fotoğrafın altına "Kürt olduğumuzdan dolayı hep dışlandık belki bu yaptığım şeyle değişir. Ne mutlu Kürt ve Türk'üm diyebilene. Hakınızı helal edin" yazdıktan sonra intihar ettiği iddia edilmişti. Aynı havalimanında çalışan Layık'ın kardeşi Ali Layık ise abisinin ölümünün kendisi için şüpheli olduğunu ifade etti. İGA Havalimanı işletmesi yaptığı açıklamada İbrahim Layık'ın kendisinin istifa etmek istediğini söylese de işletmenin istifa dilekçesini zorla imzalattığı düşünülüyor.

Kardeşinin şirket yöneticileriyle daha önce bir tartışma yaşadığı yönünde bilgi aldıklarını aktaran ağabey Layık, olay sonrası kardeşinin bacaklarında tanımlayamadıkları yaralar gördüklerini dile getirdi. Ağabey Layık, "Bizim için kardeşimin ölümünün üzerindeki şüphe kalkmamıştır. Biz bu şüphelerin ortadan kaldırılmasını ve olayın aydınlatılmasını istiyoruz. Yasal süreci takip edeceğiz" dedi.

Ahmet Layık, "Kendi isteği ile istifa etti ise, iş kıyafeti neden üzerindeydi? Bir firma elemanının istifasını aldıktan sonra kıyafetleri de dahil olmak üzere çalışanında şirkete ait ne varsa alır. Sonra da ilişkisini keser" dedi.

Siverek'te Devlet Destekli Katliam ve Okun Ucunun Çevrildiği Yer

U rfa'nın Siverek ilçesinde 15 Haziran günü haber ajanslarına "arazi anlaşmazlığı çatışması" olarak yansıyan olayın; aynı aileden 4 kişinin öldürüldüğü, iki kişinin yaralandığı ve faillerin olay yerinden kaçarken iki kişiyi de otomobille ezerek öldürdüğü bir katliam olduğu ortaya çıktı. Zozan İzol, Hakkı İzol, Meral İzol ve üniversite öğrencisi olan oğlu Musa Serhat İzol'un öldürüldüğü, Mehmet Metin İzol ve Yusuf Rojhat İzol'un yaralandığı katliamın arkasında, AKP'nin kurucularından olan ve uzun yıllar milletvekilliği yapan Zülfikar İzol ve kardeşleri var.

Ailesi katledilen Yekbun İzol ve katliamdan kurtulan Dilan İzol'un anlatımlarıyla ortaya çıkan gerçeklerde görülmüştür ki yaşanan katliam, patron-ağa devletinin uzun yıllardır destek verdiği, palazlandığı aşiret çetelerinin yoksul köylüler üzerinde kurduğu baskının bir sonucudur. Yaşanan katliamın çok daha öncesinde "kan davası", "toprak sorunu" adı altında İzol ailesi üzerinde devletin desteğiyle birlikte ciddi bir baskı kurulduğu anlatımlardan açığa çıkmaktadır. Yine "arazi anlaşmazlığı" ya da "katliamın siyasi boyutu yok" gibi

servis edilen haberler ve açıklamalar; egemenler cephesinden olayın "münferit olduğu" algısını yaratma hedefi güderken, devrimci-demokrat politik çevrelerden ise devletin niteliğini yadsıyan hatalı ve doğallığında boşa düşen argümanlar olmaktadır.

Siverek'te yaşanan devlet destekli katliam ne ilk ne de sonudur. Ülkemizin iktisadi-sosyal-siyasal yapı gerçekliği, devletin resmi-sivil faşist güçlerinin eliyle böylesi katliamlar yapmasına gebedir. Öyle ki yaşanan katliamda eski AKP milletvekili Zülfikar İzol'un doğrudan yer alması, başta kolluk güçleri olmak üzere bölgede yaşanan gelişmelerde direkt müdahaleleriyle şekillenen baskı ve sonucundaki katliam buna bir örnektir.

T. Kürdistanı'nda faşist devletin; aşiret, koruculuk, kontrgerilla faaliyetleri üzerinden seceresi hayli kabarıktr. Bugün katliam boyutunda

yansımasını bulan bu düzenin, bir bütün geniş olarak farklı boyutlarda sürdüğü aşikârdır.

T. Kürdistanı'nda faşist devletin; aşiret, koruculuk, kontrgerilla faaliyetleri üzerinden seceresi hayli kabarıktr. Bugün katliam boyutunda yansımasını bulan bu düzenin, bir bütün geniş olarak farklı boyutlarda sürdüğü aşikârdır.

"Arazi anlaşmazlığı" denilen şeyin a s l n d a yok s u l k ö y l ü ü z e r i n d e bir avuç toprak ağasının devlet destekli baskı ve sömürü ağı olduğu; bu baskıya karşı ses çıkaranların ise sonlarının "katliam" olduğu coğrafyamızda ilk değildir. Feodal cebir, faşizmin en önemli dayanaklarından birisidir. Mülkiyet paylaşımında ya da başka sosyal sorunların çözümünde, devlet hukukundan daha etkili bir hukuk vardır ki oda feodal ilişkilerin belirlediği hukuktur. Bu noktada yaşanacak anlaşmazlıklarda feodal cebir, var olan soruna kanlı, gerici elleriyle bulaşmakta ve soruna şekil vermek-

tedir. Hiç kuşkusuz sadece görüntüde olan, uluslararası normlara göre biçimlenen yazılı devlet hukukundan daha önce yazılı olmayan gerici feodal değerlerle desteklenen faşist yasalar söz konusudur. Feodal yasalar toplumsal ilişkilerin, mülkiyet ilişkilerinin biçimlenmesinde her daim etkin bir faktör olmuştur. İzol ailesi içindeki mülkiyet sorununda da aşiret kuralları, faşizmden beslenen gücün katliamıyla sonuca ulaşmıştır.

Keza katliamın ardından İzol ailesine yönelik tehditlerin sürdüğü, katledilen insanların defnedilmesinin dahi gizlice yapıldığı aile fertleri tarafından açıklanmıştır. Yaşanan katliamın münferit bir saldırı olmadığı, devletin ve onun desteklediği güçlerin planlı ve hedefli bir katliam olduğu açıkça görülmektedir. Faşist devletin "alışlagelmiş" reflekslerinden olan "mağdura yönelme" pratiği Siverek'te de yaşanmıştır. Katliama uğrayan ve şans eseri kurtulanlar göz altına alınmış, tedavileri dahi yapılmadan hapisane ve "islah evleri"ne konulmuştur. Bu reflekse 10 Ekim Ankara Katliamı'nda, şehit düşen gerillaların cenaze törenlerinde, Gezi İsyanı'nda yine tanıklık etmiştik. Bu türden saldırı dalgaları istisnai değil aksine faşist devletin doğal refleksleridir.

Yarı-feodal iktisadi yapının kendini yeniden üreterek hakim üretim ilişkisi biçimi olarak varlığını devam ettirmesi, yarı-sömürge bir ülkenin "bekâsını sürdürmesi" için bu üretim ilişkilerinde kendisine yönelebilecek her türden saldırıyı açık şekilde bertaraf etmesi üzerine kuruludur. Faşist diktatörlüğün, bu durumu "koruma" amaçlı faşist bir niteliğe sahip olduğu açıkça görülmelidir. Siverek'te yaşanan katliamda okun ucu "istisna, münferit" yöne doğru değil aksine faşist diktatörlüğün tam kalbine çevrilmelidir. Okun doğru yere çevrildiği oranda işçi ve köylülerin gerçek kurtuluş yolu görülecek, bu katliamları yapan devlet ve destek verdiği gerici güçler "beklenen son"larıyla başa kalacaktır.

23 Haziran'ın Sonuçları ve Evrimleştirdikleri

23 Haziran'da gerçekleşen İstanbul Büyükşehir Belediyesi seçimleri, 31 Mart'tan devralınan genel seçim havasının devamı şeklinde gerçekleşti. 31 Mart'ta belli başlı büyükşehirleri kaybeden AKP-MHP bloğu, kendi içlerinde bir tartışmaya da yol açacak, kararsız ve ürkek yürüyen bir sürecin sonunda seçimleri iptal ettirmeyi başardı. Kararsız ve ürkekliğe dair tespiti; Tayyip Erdoğan'ın yenilgiyi ilk aşamada kabul eden açıklamalarında ve Binali Yıldırım'ın yeniden aday olup olmayacağı tartışmaları vesilesiyle açığa çıkmıştır. Ancak bu durum; yürütülen tartışmalar, oluşturulan kamuoyu ve kaybedilen İstanbul'un rant büyüklüğündeki cazibenin de etkisiyle tersine dönmüştür. Bu geriye dönüşün klik içindeki yaklaşım farkından kaynaklandığı açıktır. AKP-MHP blokunun ellerindeki olanaklar ve var olan güç dengeleri ile seçimi yeniden kazanacağına olan inanç baskın gelmiştir. Zayıflayan ve gerilen bir gücün, yönetme sorunu içinde boğuşan bir anlayışın süreci doğru analiz etmesi kuşkusuz kolay olmamaktadır. Türk hakim sınıflarının baş etmekte zorluk yaşayacağı meşruiyet krizine çok sıcak bakmayacağı, böylece bir devletin emperyalist güçler için işlevli olmayacağı ise açıktır.

Bu bağlamda, AKP-MHP bloğunun, yönetme krizine ciddi bir çare bulmadan tam tersine yeni boyutlara evrilerek yine yönetme sorunları yaşatacak adımlar atmasına egemen sınıflar içinde bir sınır çekileceği, emperyalist güçlerin hoşnutsuzluğunun "biçim vermeye" dönüşeceği belli olan bir durumdu. Seçimin yenilenmesi AKP-MHP kliğine verilen bir şans olarak da ortaya çıktı. Devlet içindeki olanak ve gücünü zorlayarak alınan "yenileme" kararı, yaklaşık iki ay boyunca sıkışıklık oluşan alanlarda bir rahatlama yaratmaya yönelik de krediydi.

Ancak AKP-MHP ve Tayyip, sıkışmış durumda bulunan ve bir adım atılması beklenen Kürt meselesinde kimi adımlar atmasına karşın hamle yapacak bir planlama gerçekleştirmedi. Suriye'de özellikle Fırat'ın batısında

ABD emperyalizminin Afrin karşılığında biçtiği rolü oynamak yerine İdlib'in tümüyle elden çıkmasını sağlayacak bir beceriksizlik içinde oldu. Yine Rusya ve ABD arasındaki çelişkiye yaslanan ve S-400 meselesini diri tutan devlet (ki bu mesele ABD'nin kırmızı çizgisi değildir, asıl sorun TC'nin çelişkilere dayanma siyasetidir) bir NATO gücü olarak puan kaybetmeye devam etti. Yine özellikle İran'ı kuşatma stratejisinin şekil alıp, belli oranda test edildiği koşullarda Suudilerle gergin-

liğe yol açan taktik yönelimine biçim veremedi. Zira bu noktada hala Rojava politikasında İran ve Rusya desteğine ihtiyacı ortadan kaldıramamıştır. Bunlara ek olarak Akdeniz'de Avrupa Birliği ve ABD'nin izlediği enerji politikasında payını büyütme için oyun bozucu faktörleri devreye sokmuş ve yeni bir gerginlik siyaseti ile süreç daha fazla dahil olma hamlesi gerçekleştirmiştir.

Bunların yanında yaşanan ekonomik krizi daha fazla tetikleyecek, rantçı siyasetin iştahını kesmeden işçi sınıfı ve halk yığınlarına yönelik ekonomik saldırılarını boyutlandırmıştır. AKP-MHP bloğu seçim süresince izlediği siyasetle zayıflık görüntüsünü daha fazla açık etmiş, yer yer çaresizce hamleler yapmaya çalışmıştır. Tüm bunlar zayıf karnı olmuş, seçimlerde de karşılığını bulmuştur.

Seçimlerden çıkan sonuç egemen sınıflar arasındaki güç dengesinin değişme eğrisinin adeta tabelası olmuştur. Ancak bu seçimlerle birlikte güç dengelerinin tümüyle değiştiğini

söylemek abartılı bir yaklaşım olacaktır. AKP ve Tayyip Erdoğan'a hala emperyalistlerin ve egemen sınıfların ihtiyacı vardır. Özellikle yönetme deneyimi, Ortadoğu'da elde ettiği olanaklar, bölgedeki genel politik iklim ve emperyalist politikaya uygun ideolojik-politik formasyonu hala işlevlidir. Ancak AKP-Tayyip kliğinin güç paylaşımında ayak direyen konumlanışı onun belli oranda zayıflamasına ihtiyaç duyulmasını yaratmıştır. Hem emperyalist güç odaklarında hem de

muhalif ve memnuniyetsiz olan tüm sınıf, katman ve kesimlere yönelik pervasız saldırganlığı sömürülen ve ezilen geniş kesimlerin seçime biçtiği kurtuluş misyonunu beslemektedir. Geniş kitleler değişim istemi ve talebi ile var olanı sürdürme arasında AKP-Tayyip kliği ve CHP'nin başını çektiği klik arasında bir süredir seçimler ekseninde saflaştırılmaktadır. Bu saflaşma adeta seçimleri bir savaş gibi algılayan, sihirli dokunuşla her şeyin değişime uğrayacağına inanılan bir havaya büründürülmüştür.

Geniş kesimler birikmiş, yoğunlaşmış, sürekli büyüyen sorunları karşısında seçimleri bir kurtuluş reçetesi olarak gören, ona odaklanmış bir dağınıklık, örgütsüzlük ve savrulma hali içindedir. Hiç kuşkusuz faşist devletin özellikle gelişkin ve çok çeşitli örgütlenmelere sahip başta Kürt Ulusal Hareketi olmak üzere, mücadele yürüten tüm örgütlenmeleri dağıtan ve baskılayan saldırganlığı, örgütlenmeyi değil sandıkla değişimi sağlama-

ya odaklı iklimi de yaratmıştır.

Bu tablonun oluşmasında, tasfiyeci reformist rüzgarın ve onun bilinçli öznelerinin de azımsanmayacak katkısı söz konusudur. Kürt Ulusal Hareketi'nin "barış, uzlaşma ve çözüm" yönelimi özellikle orta sınıf burjuva liberallerine ve reformist kulvarda demirlemiş kesimlere ciddi bir "cesaret aşısı" oldu. Bunun yanında Kürt Ulusal Hareketi'nin silaha dayalı mücadelesi ve Kürt halkının bu çizgi ekseninde direngen mücadelesi ideolojik-politik etkisini de birçok devrimci yapı üzerinde açık ve kesin bir şekilde gösterdi. Fakat döneme rengini veren reformist etki oldu. Kürt hareketinin örgütlü yapısının gücü, kamuoyu belirleme gücüne sahip liberal ve reformist kesimlerle bir kan bağı ve ilişki kurarak bir süreç boyunca adeta ideolojik-politik düzeyde sistem içi çözüm yaklaşımının temel ayaklarını inşa etti. Birçok devrimci hareket ise zamanla bu "demokrasi isteyen, sıkı muhalefet yapan" gücün büyüü altında başkalaşan, iktidar perspektifli mücadele dışı bir hatta demirledi.

bir bütün Türk hakim sınıflarında bu ihtiyaç söz konusudur. Bu durum kamuoyu şekillenmesini ve seçim sandıklarında çıkan sonucu etkileyen belirleyici noktadır.

FAŞİST KLİKLER ARASI MÜCADELEDE ÖRTÜLÜ DESTEKTEN AÇIK DESTEĞE

Bu seçimlerin özel ve özgün bir rolü ise devrimci-demokrat kesimlerde ve kitlelerde yansıyan biçimidir. Ki bu oldukça önemlidir. Seçimlerin ve özelden bu seçimin ideolojik, politik, sosyal ve örgütsel yanıyla yansımaları olan, belli bir şekillenişe hizmet eden bir rolü vardır. Son süreçte gerçekleşen seçimler kitlelerin yoğun ilgisi ve beklentisine neden olmaktadır. Özellikle AKP-Tayyip kliğinin yarattığı bıkkınlık, bu kliğin belli bir kitleyi politik çizgisi ekseninde "militanlaştırması" ve bunun toplumsal yaşamın tüm alanlarında yansıma bulması, seçimlerle ülkede "değişim olacağına" yönelik yoğun ideolojik-politik kampanyalar ve buna uygun şekilleniş bu durumun esaslı sebepleri arasındadır. AKP ve Erdoğan'ın topyekûn saldırıyı içeren,

HDP çizgisi ile birlikte, seçimler yoluyla “devrim hülyaları”, Kürt meselesi ve daha bir dizi devrim sorununa “anayasal çözüm” hayalleri kuruldu ve geniş bir kesim bunun etkisi altına sokuldu. Özellikle liberal ve reformist burjuva çizgi Gezi isyanını, barışçılık parantezine sıkıştırarak onun değişim istemini devrimci ruhundan ayıklamaya çalıştı. Bundan sonra peşpeşe gelen seçimler, Kürt barışına olan inanç ve Gezi isyanının değişim talebinin ortak paydada buluşturulması ile birlikte adeta bir tasfiyecî rüzgarın oluşması sağlandı. Kitlelerin demokrasi talebi, değişim isteği körüklendikçe seçimlerle bunun gerçekleşeceği propagandası da kamuoyu belirleme gücüyle körüklendi. Geniş kitleler buna inandırıldı, bu çizgiye yedeklendi. 2015 7 Haziran seçimlerinde HDP çizgisinde kenetlenerek oluşan bu iklim, daha sonraki Anayasa referandumu, Cumhurbaşkanlığı seçimleri ile CHP gibi faşist partinin çatısı altına hızla itelendi. Kurulan sistemin iki bloklu yapısı ile birlikte ilerleyen süreç, demokrasi talebiyle yanıp tutuşan kitlelerin CHP-İYİP bloğuna acımasız bir şekilde angaje edilmesini getirdi. Özellikle HDP'nin parlamentarizme demirleyen çizgisi, faşist diktatörlüğün en acımasız katliam, tutuklama ve işgal saldırılarında, topyekûn saldırı dalgasında bir karakter haline geldi. “Parlamentoyu, parlamento dışı mücadeleye bağlı kılma” yaklaşımı yerine parlamento-yu amaçlaştırma, seçimleri değişimin kutsal ikonu haline getirme anlayışı egemen hale geldi. Bu en bayağı parlamentarizm, “büyük uğraşlar” sonucunda ve sancıları bağrında taşıyarak bir politik tutuma dönüştürüldü.

YENİLENEN SEÇİMİN VE YAKALANAN RAHATLAMANIN EBELİĞİNDE YENİ GERİLİM

31 Mart seçimleri öncesi, bir süredir gerileme eğilimine giren AKP-MHP-Tayyip bloğuna karşı memnu-

niyetsiz kitlelerin CHP-İYİP ittifakına yönelik “umutvari” beklentisi, reformist-tasfiyecî kesimleri de etkisi altına aldı. Bu açık faşist ittifaka karşı, örtülü ya da açık şekilde HDP, bileşenleri ve geri kalan liberal ve reformist hareketler desteklerini sundular. Etkisi altında olan kitleleri İstanbul, Ankara, İzmir ve daha birçok büyükşehirde bu ittifak adaylarına yönlendirdiler. Bu adaylardan kimilerinin elinin devrimci kanına bulaşması, kimisinin tipik devlet adamı olmasının önemi ise adeta yok sayıldı. Nihayetinde, demokratik nitelikli çizgilerinin etrafında kenetlenen kitleler gericiğin etrafında kenetlendirildi. Gerici klikler arası mücadelede, demokrasi beklentisi ya da en iyimser yaklaşımla başat egemen kliğin geriletilmesi adına ideolojik ve politik kimiksizlik tutumu belirlendi. Reformist çizginin bu örtülü tutumuna, bu kesimlere angaje olmuş kimi devrimci anlayışlar da yine örtülü şekilde destek vermeyi tercih ederek sürecin bir parçası oldular. 31 Mart'ta AKP-MHP bloğunun birçok büyükşehiri kaybetmesi ile bu yönelim yeni bir cesaret daha kazandı. Zira sandıkla sonuç alınacağına dair tezler güçlenmiş, AKP-MHP ile özdeşleştirilen faşizmin son bulabileceğine dair umutlar perçinlenmiştir. İstanbul seçimlerinin iptal edilmesi ile birlikte 23 Haziran seçimlerine bu rüzgar arkaya alınarak girildi. HDP ve bileşenleri “YSK darbesine” karşı demokrasinin koruyucu, kollayıcı ve sahiplenicisi olması iddiasıyla CHP-İYİP ittifakına örtülü desteği açık desteğe çevirmiştir. “Her şey çok güzel olacak” sloganları devrimci ve demokratik mücadelenin sokağında utanmaz bir cüretle atılmaya başlanmıştır. “Faşizmi geriletme” politikası adı altında, paçasından pragmatizm akan, kimiksizliği kutsayan çizgi “boykot” çizgisini yine aynı arsızlıkla kuşatmaya almaya çalışmış, faşist kliklerle uğraşma yerine devrimci iktidar çizgisini hedefe

koymuş, kitesine hedef göstermiştir. 23 Haziran seçimleri politik iktidar mücadelesine yaklaşımda, devleti ve faşizmi kavrayışta, klikler arası mücadeleden faydalanma siyasetinde, seçimlere biçilen rolün kavranmasında ve ayrıştırılmasında bir turnusol olmuştur. Tasfiyecî-reformist çizgi bu sürecin sonunda en cüretli sınıf işbirlikçi çizgiye demirlemiştir. Ve elbette kendi cephelelerinde kazanımları büyüktür: “seçimle değişim olabilir”, “parlamento ile devrim gelebilir”, “demokrasi basbayağı sözkonusudur”, “sandık çözümdür” gibi parlamentarist, sistem içi ve barışçıl ideolojik argümanlar “İstanbul Zafiri” ile “gerçek” olmuştur(!)

31 Mart seçimlerinin gerisine düşen sadece reformist kesimler değildir. Açık boykot tavrı almayıp, “sistem partilerine oy yok” diyerek sinik bir politika izleyen ve alternatif olarak yine sistem olanaklarını işaret eden devrimci kesimler de bu sürecin gerisine düşmüşlerdir. Bu kesimlerin bir kısmı HDP'nin açık destekçi çizgisinin örtülü parçası olurken kimi devrimci yapılar da sistem karşıtlığına odaklanmayan bir yaklaşımla başka bir örtülü destek tutumu almıştır. Bu ürkek yaklaşım, zevahiri kurtarmadığı gibi reformist hattın bir uzantısı ve o yolda yürümede ne kadar hevesli olduğuna işaret eder.

Bu seçimler sistemden kitlelerin umudunu kesmesine karşı bir neşter olmuştur. Sandık ve seçimlere yönelik güvensizlik bir güvene dönüştürülmüştür. Egemen sınıfların AKP-MHP eliyle kaybettiği meşruiyet ve güven kaybı, CHP-İYİP faşist kliğinde bir meşruiyet kazanmıştır. Şimdi sömürülen ve ezilen geniş kitlelerin sistem içinde tutulmasını sağlayan politik argüman ‘güçlü’ bir güven tazelemeye gitmiştir. Bu şekilde reformist-tasfiyecî çizgi ve uzantısı olan devrimci kesimler politik iktidar mücadelesinden yeni koşullar ve yeni bir rüzgar oluşana kadar boşanma kararı almıştır. Bu tehlikelerle dolu ideolojik kuşatmanın devam etmesi anlamına gelmektedir. Şimdi proleter devrimciler bu ideolojik kuşatmaya karşı çizgisine sıkı sıkı sarılma, politik iktidar mücadelesine ve Halk Savaşı ile iktidarı almayı içeren devrimci savaşa daha

güçlü sarılmak zorundadır. Devrimci mücadelenin yükseltilmesi için öncelikli ihtiyaçlara odaklanarak, örgütlenerek ve inşa ederek, derinleşen nesnel çelişkilere ve devrimci durumdan faydalanmaya odaklanmalıdır. Önderlik çizgisi, hem kitlelerin ihtiyaçlarını ve tarihsel rolünü doğru kavramaya hem de onların politik gereksinimlerini karşılayacak sağlam örgütlenmeleri yaratmaya, savaşıcı partiyi inşa etmeye odaklanmalıdır. Bu ise çizgisini her türlü kuşatma altında doğru politik tutumlar ve titizlikle korumakla olanaklı olacaktır. İdeolojik ve politik kimliğin, devrimci çizginin nicel güçten ve kitlelerin içine sürüklediği eğilimlerden daha mühim bir sorun olduğu unutulmamalıdır.

İstanbul seçimleri ile egemenler arası mücadele soğumayacak daha da hararetlenecektir. Özellikle AKP-MHP bloğunun hem birbiriyle hem de kendi içlerinde kavgası büyüyecek, yönetmeye dair sorunları boyutlanacaktır. Zira seçimlerin yenilenmesine dair adım aynı zamanda kaybedilen politik prestij ve güç olarak geri dönmüştür. Sistemin ve devletin bekası için ‘hakim klikler arası uzlaşma ve iktidarı paylaşma’ olasılığı geniş kitleleri bir süre daha gerçek sorunlarından uzaklaştırma ve zaman kazanma dışında ciddi bir sonuç doğurmayacaktır. Kaybedilen zeminin ve kızışacak egemenler arası mücadelenin yeni bir seçimin kapısını çalması olasıdır. Yönetme krizi, sadece iktidardaki kliğin değil diğer hakim klikleri de içine alarak devam edecektir. İçinde bulunduğumuz nesnel koşullar ne iktidar kliğinin aynı faşist siyasi çizgisini devam ettirmesine ne de diğer faşist kliklerin dahil olduğu “yeni” bir siyasi çizgiye ciddi bir başarı şansı tanımayacak, yönetim çelişkisi derinleşecektir. Bu tablo devrimci durumu ileriye taşıyacaktır. Egemenler arası çatışmanın boyutlanması kitlelerin mücadelesi için olumlu bir çelişkidir. Böylesi koşullar kitlelerin mücadelesinde ve devrimci mücadelede birçok fırsatı da beraberinde getirecektir. Aslolan kitlelerin hakim kliklerden birisine yedeklenmemesi, onun etkisinden kurtulması, ileri kitlelerin özlem ve beklentilerinin gerçek kanalına akıtılmasıdır. Aksi takdirde oluşan devrimci enerji ve devrimci durumun yarattığı olumlu zemin heba edilecek, sistem güçlü çarkları ile hem ideolojik olarak hem de politik olarak onu ezecektir. Kitleler, öncelikle ileri kitleler gerici kliklerin ve reformist-tasfiyecî yaklaşımların değirmen taşı olmaktan kurtarılmalıdır. Proleter devrimcilerin en önemli sorumluluğu da budur.

İmamoğlu Kürtlere Demokrasi Getirebilir Mi?

31 Mart ve 23 Haziran yerel seçimleri Kürt ulusal sorunu kapsamında da tartışılmayı hak etmektedir. Zira öyle bir hava yaratıldı ki İBB Başkanlığı'nın CHP tarafından kazanılmasıyla yaşanacak gelişmelerin Kürt sorununda da demokratik çözümün koşullarını oluşturacağı beklentisi ortaya çıktı. Ekrem İmamoğlu ve Binali Yıldırım'ın Kürt halkına şirin gözükmek için dillendirdikleri sözlerin üzerinden fazla geçmeden Erdoğan ve Bahçeli tarafından da Kürtler, HDP ve Öcalan gündem konusu yapıldı. Hal böyle olunca İBB seçimleri vesilesiyle Kürt sorunu ve olası politikalar seçim tartışmasının ortasına yerleşiverdi.

Kürt ulusal sorununun İBB seçimleri vesilesiyle de olsa ülke gündeminde önemli bir yere gelmesinin belli bir doğallığı vardır. Bu doğallık, Kürt ulusal sorununun ülke siyasetindeki etki ve önemi yanında son seçimde de açığa çıktığı gibi Kürtlerin oy gücüyle ilgilidir. Fakat bu seçimler özgülünde farklı bir durum da söz konusuydu. O da 31 Mart'ta "Batı'da AKP'ye

kaybettireceğiz", 23 Haziran'da ise "Demokrasi İttifakı" diyen HDP'nin izlediği seçim politikasıyla ilgilidir. HDP, 31 Mart'ta daha dolaylı söylemlerle, 23 Haziran'da ise açık bir biçimde CHP'nin adayı İmamoğlu'nu destekledi ve Kürt oylarının 'değeri' daha ilk seçimde kendini göstermiş oldu. 23 Haziran'a bu verinin etkisi etrafında giden seçim partileri kendi söylem sınırlarını zorlayarak seçimin sonucunu belirlemeye çalışmışlardır. CHP ve özelde İmamoğlu "insanlık" ve "vatandaşlık" üzerinden Kürtlere yönelik "şirin" sözler sarf etmiş ve ve bu şirinliğini 23 Haziran'a kadar da korumuştur. Rakibi Yıldırım'ın "Kürdistan Mebusu" çıkışı, Erdoğan'ın "Kürt de olsa insandır" sözleri ve ardından -Bahçeli'nin de dahil olmasıyla- A. Öcalan'ın mektubuyla yaratılmak istenen sansasyon iktidar bloğu nezdinde amacına ulaşamamış oldu. A. Öcalan'ın mektubundaki ucu açık yoruma karşın Kürt Ulusal Hareketi'nin ve yasal temsilcisi HDP'nin açıklamaları; özelde Cemil Bayık, Murat Karayılan ve S. Demirtaş'ın CHP

ve İmamoğlu'na destek konusundaki net tutumu iktidar bloğunun "Kürdistan" ve "A. Öcalan" çıkışına etki şansı bırakmadı. Fakat asıl olan AKP iktidarında defalarca kez katliama maruz bırakılan ve onursuzlaştırılmak istenen Kürt halkının AKP ve Erdoğan'a duyduğu tepkiydi.

Faşist parti lider ve adaylarının 23 Haziran'a ramak kala Kürtlere yönelik 'güzellemeleri' ve 'tabuları yıkan' çıkışları, hakim kliklerin iktidar mücadelesinde nasıl renkten renge girebil-

diklerinin geniş kitlelere de yansıyan güzel bir örneği oldu. Bu 'güzellemelerin' ve aynı zamanda Kürt sorunu ya da Öcalan 'hassasiyetinin' sahte ve çıkarıcı olduğunu; Kürtlerin oylarını alabilmek, güç olabilmek ya da gücünü koruyabilmek adına yapıldığını sanırız herkes biliyor ya da anlıyor. Peki bu bilinmesine karşın, neden Kürt sorunu etrafında "Demokrasi İttifakı", "demokratikleşme" gibi iddialı sözler sarf ediliyor?

Sadece Kürt Ulusal Hareketi değil CHP adayına destek veren tüm "sol" güçler nezdinde, her biri kendi rengine uygun politik tespitler ortaya çıktı. Uzun uzun 'değerlendirme' ve taktik 'yeteneklerden' söz etmeye gerek yok. Sadece bu seçimde değil uzun zamandır tüm seçimlerde aynı varsayım üzerinden hareket ediliyor: AKP, RTE ya da AKP-MHP'ye seçimlerde kaybettirilirse bu durum iktidarlarını kaybetmelerinin de önünü açar; faşizm yıkılır, yerine demokratikleşme süreci başlar vs. Kuşkusuz faşizmden ve demokratikleşmeden ne anlaşıl-

ğı umut bağlanan seçimlere yaklaşımı da ele veriyor. Seçimlere umut bağlayan tüm hareketlerin faşizm tespit ve söylemleri faşizmi AKP ile özdeşleştirilen bir ortaklık taşısa da demokratikleşme tespitleri farklılıklar taşıyor. Örneğin HDP için demokratikleşme Kürt sorununun çözümüyle ilgili bir konuyken, sosyal şoven ya da reformist kimi kurumlar için "Cumhuriyetçi" bir içerik taşıyor. CHP ve İYİP için ise iktidardan ve pastadan daha fazla pay kapma ve mümkünse hakim güç

deyimle- ciddi yanılısamaların da göstergesidir. En hafif deyimleriyle diyoruz çünkü Kürt Ulusal Hareketi ve kuruluşundan bugüne yönetici pozisyonlarda bulunan birçok kadrosu önemli tarihsel deneyimlere sahiptir. Hükümette, devlette, faşist klik ve partilerde farklı dönemlerde yaşanan değişimleri ve aynı zamanda Kürt ulusal sorununda hayata geçirilen politikaları bire bir yaşayan ve deneyimleyen en başta hareketin kendisi ve yönetici kadrolarıdır. Ancak tarihsel hafıza ve bu hafızanın mantık yürütme yeteneği yok oluşuna değerlendirmeler yapılmakta, umutlar yaratılmakta ve birbirinin tekrarı hatalar yapılmaktadır.

Yakın tarihte T. Özal'ın "federasyonu da tartışabiliriz"; S. Demirel'in "Kürt realitesini tanıyoruz" ve T. Erdoğan'ın "Kürt sorunu benim sorunumdur" gibi çıkışlarının daha alt bir versiyonu bugün CHP ve İmamoğlu tarafından dillendirilmektedir. Faşist devlet temsilcilerinin bu ve benzer çıkışları

olma anlamı taşıyor. Bu da gösteriyor ki HDP'nin "Demokrasi İttifakı"nın belki de tek ortak yanı AKP-MHP bloğu ve RTE'ye karşıtlık zeminidir. Bu kırılan ve değişken tutkal tekrarlanan seçimlerde belli bir sinerji yaratmış olsa da kalıcı ve etkili olma şansı yok gibidir. Zira gerçek çelişki ve konumlanışlar başka başkadır; "ittifak" farklı düzlemlerde birbiriyle savaşan güçlerden oluşmaktadır. Aslına bakılırsa bir temenni ve seçime etki eden ortaklıktan öte ortada bir ittifak da yoktur.

Durum bu olmasına karşın Cemil Bayık'ın "AKP-MHP iktidarı İstanbul seçimlerini kaybettiğinde iktidarı gerçekten de düşmüş olacaktır. Aslında Türkiye'de demokratikleşmenin önü açıktır. Bu açıdan İmamoğlu, İstanbul seçimlerini yeniden kazanırsa Türkiye'de gerçekten yeni bir siyasal süreç başlar. CHP de artık eski CHP geleneğini tümünden sürdüremez. Demokratikleşmenin önü açılacaktır." şeklindeki sözleri, Kürt Ulusal Hareketi'nin üst kademelerindeki -en hafif

her dönemde Kürt ulusal mücadelesini kontrol altında tutabilmek amacı güdüyor olsa da Kürt Ulusal Hareketi'nin uzun ve zorlu mücadelesinin de sonuçlarıdır. Fakat en azından tarihin aydınlatıcılığı; hakim sınıflara, faşist kliklere ve düzen partilerinin niteliğine dair belli gerçekleri bizim için kavratıcı olmalıdır. "Federasyon" çıkışı yapan Özal'ın federasyona kesinkes karşı karşı olduğu ve Kürt nüfusunu Batı'da eritme ve asimile etmeyi savunduğu; "realite" çıkışı yapan Demirel'in 'Kürt sorunu' demeyerek meseleyi "ulus" ve "ulusal haklar" noktasından uzak tutmak istediği; "benim sorunum" diyen Erdoğan'ın "Bu ülkede Kürt sorunu yoktur PKK/terör sorunu vardır" da dediği aslında her birinin özde aynı amaç doğrultusunda hareket ettiği tarihin tanıklığıyla açıktır. Kürtlere yönelik bazen oyalama bazen katliam biçiminde, kimi zaman rapor kimi zaman açılım adı altında hep aynı şovenist politika hayata geçirilmiştir. Bu politikayı tanımlayan temel özellikler değişmemiştir: İmha, İnkâr, Asimilasyon!.. Bu kadar

"Kürt" kelimesi telaffuz ediliyor ve artık "kart kurt" denmiyorken Kürtlerin inkarının artık geçerli olmadığı düşünülebilir. Oysa inkar edilen şey Kürtlerin bir ulus olarak varlıkları ve buna bağlı olarak ulusal-kolektif haklarıdır. Dolayısıyla inkar her dönemde, bazen inceltmiş biçimde bazen ise zorbalıkla hayata geçirilmiş bir politikadır. Seçim döneminde kulağa hoş gelse de bu inkarın en güncel örnekleri İmamoğlu'nun ağzından ortaya dökülmüştür.

"Aslında olaya 'Kürt sorunu' gibi değil de biraz daha insani gözle bakmak gerekiyor. (...) 'Kürt sorunu' dediğimiz zaman o bile ayrımcılık başlatıyor. (...) Hâlbuki eşitlenme duygusu yurttaş eşitliğinden bahsetmeliyiz. Diğer türlü başka etnik kavramlar ürettikçe bu vatani bölmeye başlıyorsunuz." Bu sözler İmamoğlu'na aittir ve dahası vardır. İmamoğlu'nun Kürt sorununa dair ifadelerinde Türk hakim sınıflarının resmi söylem ve safsatalarının birçoğunu

bulmak mümkündür. Kürt ulusunun ve haklarının reddi; kolektif hak yerine bireysel hakkı öne çıkarmak; Kürtleri bir ulus olarak görmek yerine TC vatandaşı/yurttaşı olarak görmek (ki TC anayasasına göre 'Türk devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk'tür'); Kürt sorununu ekonomik geri kalmışlık, eğitim ve bölgesel kalkınma meselesi olarak gösterme; anadile ve kültüre dair kırıntılar verme; terör ve maşa söylemi; içi boş kardeşlik söylemi ve benzeri birçok söylem TC egemenlerinin her klikten temsilcilerin dönüp dolaşıp üzerinde tepindikleri uğraklardır. İmamoğlu bu şovenist devlet çizgisinden azade değildir. Tersine o sözleriyle Kemalizm'in ve Türk-İslam Sentezi'nin gururlu bir çocuğu olduğunu ortaya koymakta bir beis görmüyor. Bugüne kadar Menderes, Özal, Demirel, Türkeş ve dahasını "rahmetle" andı. Seçim taktiği de denebilir fakat İmamoğlu'nun bu yadigârlığının seçim taktiğiyle sınırlı olmayıp tam da "devlet adamlığının" göstergesi olduğu açıktır. Bu niteliği gereğidir ki düzen güçleri için de bir "umut" niteliği kazanmış; TÜSİAD gibi büyük sermaye temsilcilerinin övgüsüne mazhar olmuştur.

Kürt ulusal sorununda tarihsel hafızanın tam da bu dönemde canlandı-

rılması; Kürt ulusunun yeniden sahte umutların peşinde sürüklenmemesi, mücadele potansiyelinin daha fazla köreltilmemesi için gereklidir. AKP'nin hükümete gelişi, iktidar kliği halini alması, iktidarını sağlamlaştırana kadar ki politikaları ile sonraki politikaları Kürt ulusal sorunu özgülünde değerlendirmeye tabi tutulmak ve muhasebe edilmek zorundadır. Bugün AKP-MHP'ye kaybettirme siyase-

tini esas alan ve bu amaçla yerel seçimlerde belli başlı şehirlerde CHP'ye destek sunan Kürt hareketi; dün ise etkin olduğu yerlerde CHP'ye siyaseten varlık şansı bırakmıyor, AKP'ye ise ılımlı yaklaşıyordu. Kuşkusuz Kürt hareketinin faşist devlet partisi CHP'ye olan söz konusu tutumu eleştiriye konu değildir. Eleştiriye konu olan diğer bir faşist parti olan ve hükümette bulunan AKP'ye karşı izlediği siyasettir. Gezi İsyanı'nda AKP ve Erdoğan'ı teğet geçmeyi tercih eden; Kobanê Serhildanı'nı sonlandıran ve bugüne kadar AKP ve Erdoğan'a karşı ortaya çıkan büyük fırsatları 'değerlendirmeyen' yine Kürt Ulusal Hareketi'nin kendisidir.

Cemil Bayık, Hollandalı Gazeteci Frederike Geerdink ile yaptığı ve İmamoğlu'nun İstanbul seçimlerini kazanması halinde Türkiye'de siyasi açıdan çok büyük değişiklikler olacağını, yeni bir dönemin başlayacağını ifade ettiği röportajında AKP konusunda "umut" ve "hayal kırıklığı" üzerine şöyle konuşuyor: "Kuşkusuz AKP iktidarı bir dönem demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü konusunda bazı Kürtlerde umut yaratmış olabilir. Bunun ortaya çıkardığı hayal kırıklığı da olmuş olabilir. Şu bir Kürt gerçeğidir, Kürt diyalektikidir, Kürt sorununun çözümünün, Kürt soru-

nunun karakteridir: Kürtler zorluklara katlamadan, zor koşullarda mücadele etmeden özgür ve demokratik yaşamalarını kazanmaları zordur." Bayık "bazı Kürtler" dese de aslında Kürt Ulusal Hareketi'nin kendisi bu süreci yaşamış ve Kürt ulusunun umut ve hayal kırıklıklarında da belirleyici özne olmuştur. Bu anlamda Kürt Ulusal Hareketi direnişin ve savaşın öznesi olduğu gibi ciddi hata ve hayal

ve Erdoğan' karşı İmamoğlu gibi bir figürün ortaya çıkması ve İBB Başkanlığını kazanmasıyla büyük değişim ve demokratikleşme beklentisi Kürt Ulusal Hareketi'nin bu ideolojik ve stratejik bulanıklığından ileri gelmektedir. Aksi halde devleti, faşizmi, hakim klikleri, Kemalist ideolojiyi vb. en çıplak ve sinsi halleriyle deneyimleyerek yaşamış tarihi bir hareketin, bilimsel teori ve pratikle hiç örtüşmeyen bu beklentilerinin bir izahı olamaz.

İmamoğlu'nun seçim başarısı için "Bu zafer Kürtlerindir" diyen Kürt legal siyasetinin kimi temsilcileri, destekçisi ve yedekleneni oldukları İmamoğlu ve CHP nezdinde demokrasi söylemleriyle Kürt halkının bilincini köreltmüş oluyorlar. Hakim sınıfların her iki kliğinin de seçim ve oy için Kürtlere şirin görünme çabaları dahi kendi içinde bir aşağılama içerirken CHP ve İmamoğlu'nun seçim başarısını Kürtlere ait bir başarı olarak adlan-

dırmak tam da bu bilinç bulanıklığına hizmet etmektedir. Eğer bir zafer varsa o da faşist hakim kliklerden birine ve onun temsilcilerine aittir. Bu, Kürt oylarının seçime yaptığı stratejik etkiye rağmen böyledir. Zira hangi ideoloji, hangi siyasi program ve hangi siyasi yapı bu sürecin öznesi ve önderiydi; hangisi ise destekçisi ve yedekleniydi sorusuna vereceğimiz cevaplar zaferin kime ait olduğunun da cevabı olacaktır.

Kürt ulusal sorununda reformist çizgi, keskinleşen çelişkiler ve artan hakimiyet savaşları içerisinde benzer hataların sergilenmesine ve mücadeleye zarar veren politikaların belirlenmesine neden olmaktadır. İmamoğlu ile ortaya atılan ve Kürt sorununda da ön açıcı olacağı propaganda edilen demokrasi beklentisi söz konusu reformist çizginin güncel görünümünden biridir. Ne İmamoğlu ne CHP ne de her türden hakim sınıf temsilcisi Kürtlere demokrasi getiremez. Bu ülkede demokrasi sorunu ve doğal olarak Kürt ulusal sorunu bir devrim sorunudur. Kürt ulusal sorunundaki komünist görevlerimizi unutmadan ısrarla bunu anlatmaya devam edecek; ezilen Kürt ulusunu ve Kürt Ulusal Hareketi'ni yanlış çizgi ve politikalara karşı uyarılmaktan geri durmayacağız.

kırıklıklarının da öznesi ve sorumlusudur. Fakat bu sorumluluk ciddi bir eleştiri ve özeleştiriye tabi tutulmadığı için Kürt Ulusal Hareketi tarihsel hafızasından beslenmemekte; aynı faşist devlet ve ideolojinin farklı temsilcileriyle ilgili umutlar besleyebilmektedir. Oysa değişen sadece aktörler ve biçimsel sözlerdir.

Kürt Ulusal Hareketi reformist bir karakter kazandığından bugüne, belirlediği politikalarda, ülkedeki hakim klikler, bölgedeki güçler ve emperyalist güçler arasındaki dengelere daha fazla önem vermekte ve bu dengelerden faydalanma siyasetini öne çıkarmaktadır. Bu bir yanı sıra nesnel bir gereklilik ve doğal bir durumdur. Ancak doğal olmayan şey; Kürt ulusal mücadelesinin, kendi çizgisi ve gücüne güveni esas almak yerine bu dengeleri esas alması; 'faydalanmaya' çalıştığı dengeler ve süreçler içerisinde 'faydalanılan' durumuna düşmesidir. Bu durumda mücadelenin başarısında 'dış unsurlar' ağırlık kazanmakta, 'tesadüfler' öne çıkmaktadır. Dahası esas alınan dengeler ve süreçler nedeniyle tarihi birtakım hamleler yapılamamakta ve yine tarihi birtakım fırsatlar kaçırılmaktadır. Tüm bu problemler Kürt Ulusal Hareketi nezdinde ideolojideki ve stratejik hattaki kırılmanın yansımalarıdır. AKP-MHP

DEVİRİM İÇİN PROLE

Tarih sınıfların mücadele tarihidir. Devrimler tarihi özel mülkiyete dayalı sınıfları ortadan kaldırma ve toplumsal yaşamda değişim iradesini açığa çıkartma tarihidir. Bu tarihin öznesi ise tarihin ilerleyiş diyalektiğine müdahale ederek toplumsal yaşamı değiştirme iradesi gösteren, tarih sahnesine kendisi için bir sınıf olarak çıktığı günden beri yeniyi temsil etme gücünü açığa çıkararak tarihin akışını değiştiren proletarya sınıfıdır.

Aynı tarih, nasıl ki kendi diyalektik ilerleyişi içerisinde proletaryaya devrimci bir misyon yüklemişse, proletaryanın bu misyonun gerçekleşmesi için ona hizmet eden bir dizi farklı örgütleri vazgeçilmez kılmıştır. Proletarya ancak bundan sonradır ki tarihsel eyleminde yenilgiler almış, geriye dönüşler yaşamış olsa da Paris Komünü, Ekim, Çin, Vietnam ve bir dizi devrimlerle tarihsel öncü rolünü oynayarak misyonunu yerine getirebilmiştir. Hindistan, Peru, Filipinler, Brezilya ve ülkemiz topraklarında tarihsel devrimci rol ve misyonunu yerine getirebilmek içinde mücadelelerine devam etmektedirler.

Ülke topraklarımızda tarihsel değişim iradesinin mayalandığı, diyalektik ilerleyişin 47 yılın öznesi öncüsü, tarihsel görev ve sorumluluğunun bilinciyle devrimci savaşı yürüten Proletarya Partisi, proletaryanın militan ruhuyla, devrimci sınıf mücadelesi ruhuyla, kolektif emek, kolektif inanç ve adanmışlıkla 'bir adım daha ileri' şiarıyla tarihsel bir adım atarak 1. Kongresi'ni örgütlemiştir.

"... biz üzerimize düşenleri yapıyoruz, üzerimize düşen görevleri yerine getiriyoruz. Sıra sizde! Sizler de görevlerinizi yerine getirmelisiniz. Bunu yapmadığınız takdirde, biz yine üzerimize düşeni yapacağız ancak hedefe varışımız gecikecektir" **Mehmet Demirdağ**

Devrim ancak ve ancak doğru bir perspektif ve örgüt anlayışı sahipliğinde, devrimci hedeflere kilitlenmekle mümkündür. Proletarya Partisi gerçekleştirmiş olduğu 1. Kongresi'yle devrimimizin güncel görev, sorun ve sorumluluklarını, buradan hareketle sınıf mücadelesi içerisindeki yerini, saflardaki ideolojik zaaf ve saldırıların neden olduğu savruluların gerçek nedenlerini, bunları var eden zeminin ideolojik politik sor-

İdeolojik kimliği, sınıfsal konumu ve tarihsel-siyasal amaçlarıyla düzen-devrim hesaplaşmasında devrimci konumlarından uzaklaşıp yenilerek değersizleşenler, kendi niteliklerine uygun değersizleşmenin felsefesini sosyal ve toplumsal yaşamın bütün hücrelerine yansıtarak, yaymaya çalışmaktadırlar.

gusunu, Lenin yoldaşın ifadesiyle "gerçekliğinin gözlerine bakma" cesareti göstererek, ciddiyetle sorgulamıştır. Bu sorgu "boş bir hayal olan şeyi, gerçek gibi göstermekle, sosyalizmin genel teorisini açıkça ve alçakça çığnemekten" (İbrahim Kaypakkaya) çekinmeyen, düzenin aşırılıklarını törpüleyerek onu belli sınırlar içinde katlanılabilir hale getirme arayışı ve çabasında olan devrim ve parti kaçını tasfiyeciliği özelde de sağ-tasfiyeciliğin tüm anlayış ve arayışlarını kongre aracılığıyla ideolojik-örgütsel ve politik olarak teşhir ve mahkum etmiştir.

Proletarya Partisi kuruluşundan bugüne tarihin ve tarihinin tüm devrimci ilkeleri, değerleri ve birikimlerini tarihsel perspektifi MLM teorisinin yol göstericiliğinde, hiçbir tereddüte düşmeden, sahiplenerek daha da ileriye taşıyan olmuştur. Bu tereddütsüzlük nedeniyledir ki 1. Kongre; sınıf bilinçli proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel istemlerini savunarak egemenlerin mülkiyetlerini yok etme niyetini dün gibi bugün de net bir şekilde, bir kez daha ilan etmiştir.

Tarihin olağan akışını bekleyen değil ona doğrudan eylemleriyle müdahale eden her komünist partiye

yakışır şekilde; 1. Kongre zorlukları hangi boyutta olursa olsun ülkemiz sınıf mücadelesinin seyrine uygun, berrak bilinç ve kararlılığını ortaya koyarak yüz yüze kaldığı gerçekleri olduğu gibi kabul ederek mücadeleyi ve yaşamı sürdürme yeteneğinden hiçbir zaman, hiçbir şey kaybetmeyeceğini dosta düşmana bir kez daha göstermiştir.

1. Kongre; MLM'ye ve devrime bağlı görünmeye çalışıp, sınıf ayrımlarından, sınıf mücadelesinden, devrimden söz eden, "Partili" olmayı, kendileri için ebedi bir dokunulmazlık sayan bir asalet rütbesi sanan zayıflıkların ve zaafın eskiterek çözdüğü, devrimciliğin ve devrimcilik üretmenin uzağına düşmüş, "burjuvazinin (saflarımızda ki) siyasi müfrezesi olan" (Lenin) yüreksiz burjuvalarla uzlaşmamış, partimizin temel ilke ve kurallarını bozarak proleter dokusunu değiştirmeye çalışan, onu proleter devrimcilikten uzaklaştırarak zayıflatmayı hedefleyen, devrimci şiddet ve araçlarından alıkoyarak liberalize etme amacında ki sağ-tasfiyecilerle ideolojik-politik yönelimleriyle, onların "utanmazca tahriflerini, şarlatanca yalanlarını, rezilce iftiralılarını ve haince provokasyonlarını" mahkum etmiştir.

Bu boyutuyla 1. Kongre; ideolojik öncüllerinin tarzı olan revizyonizmin, ilkesiz ve konjoktüre göre değişen siyasal tutumlarını, siyasal ortamdaki iniş ve çıkışlara uydurulan teoriler geliştirmeyi konumlara uygun düşen çıkarların, bunun ifadesi düşünce ve politikaların temsilcisi ve taşıyıcısının tüm izleri etkileri saflardan silip atma iradesidir.

1. Kongre partinin programını, tüzüğünü, ilkesel yaklaşımları ve temel politikalarını ortaya koyup resmileştirerek de tarihsel önemde adım atmıştır. Söz konusu tarihsel adım kuşkusuz tek başına parti programı, tüzüğü, ilkesel yaklaşımları ve temel politikalarını resmileştirmesi şeklinde algılanmamalıdır. Bu resmiyet aynı zamanda içeriden ve dışarıdan yoluna çıkan tasfiyecilerle kırılmalara ve dalgalara cevap olduğu için de tarihseldir.

Artık amaç için atılan her adım büyütülmeli, amaca hizmet eden araçlar zenginleştirilmelidir. Hiç kimse bunları başarmanın kolay olacağını iddia etmemektedir. Yine hiç kimse de bugün mümkün olan her şeyin dün zorlanmış imkansızlıkların sonucu olduğunu da inkar etmemektedir. Bu nedenle parti her koşulda daha ileri ve çözücü sonuçlarla çıkmanın

PROLETER DEVRİMCİLİK!

mümkün olduğunu, istenilen ve hedeflenen zamanda olmasa bile tüm sorunlarını kongresinde gündemine alarak politik ve örgütsel sorunlarına planlı müdahalelerde bulunarak bir dizi kararlar almıştır. Devrimci inanç ve iradenin, örgütsel bağlılığın sınırdığı bu dönemde, kongre kararlarını ete kemiğe büründürmek 'tek vücut halinde birleşen' kadrolar başta olmak üzere tüm örgüt üye ve taraftarların omuzlarında olacaktır. Kongre her şeyi çözebilen platform değil esasen çözümün akli, anahtarı, yol gösterenidir. Çözüm "... boyun eğmeyi reddederek başından itibaren, tavizsiz bir şekilde proleter devrimciliğe sarılmak, böylece en ileri unsurlarla birleşirken, geri unsurları da ilerletmek..." (İbrahim Kaypakkaya) sistemli ve düzenli çalışarak adım adım ilerlemek, içerisinden geçtiğimiz tarihsel süreç ve gelişmelerin özgünlüğü dikkate alarak adımlarımızı hızlandırarak büyümektir. Sürecin yönelimini bütünlüğü içerisinde anlamak ve gereklerini yerine getirerek irade koymak temel bir yerde durmaktadır. Aksi her pratik Mehmet Demirdağ yoldaşın söylemiyle partinin hedefe varış süresini geciktirecektir.

TASFIYECİLİK TASFIYE EDİLMEDİKÇE İLERLEME SAĞLANAMAZ

İdeolojik kimliği, sınıfsal konumu ve tarihsel-siyasal amaçlarıyla düzen-devrim hesaplaşmasında devrimci konumlarından uzaklaşıp yenilerek değersizleşenler, kendi niteliklerine uygun değersizleşmenin felsefesini sosyal ve toplumsal yaşamın bütün hücrelerine yansıtarak, yaymaya çalışmaktadırlar.

Devrimci siyaseti herkesçe kabul edilebilir bir kıvraklıkla, düzen sınırları içerisinde bir muhalefet olarak, düzenin aşırılıklarını törpüleyerek belli sınırlar içinde katlanılabilir hale getirme arayışı ve çabalarının çizgi haline getirilmesi reformizmin karakteridir. Devamında da KP'nin gerekliliğini yadsıyarak, partisiz 'devrimcilik' ve partisiz 'devrim' savunusu, daha net ifadeyle devrimci örgüt ve pratiğinden kaçışta tasfiyeciliğin devrimci saflar da neden olduğu tahribatın başlıcalarındandır.

Reformist-tasfiyeci anlayışların neden olduğu bu tarihsel tahribat, yarıttığı etkilerle olduğu kadar yol açtığı karşı tepkilerle de genel bir kargaşayı

doğurarak yakın döneme ve bugüne damgasını vurmuştur. En uç boyutlarda düzene dahil olma ya da düzenin savunucusu haline geldikleri savruluş sırasındaki ezberse; yükselen örgütün omurgası, temel teorik görüşlerin doğruluklarını sorgulayarak, reddidir.

Bugünün devrimci-demokrat saflarında cisimleşmiş biçimleri; saflarımıza düşünsel ve politik yansımaları, farklılıkları ve sapmalarıyla kapsamlı bir hesaplaşmaya girişilmediği sürece, sorunların aşılmasında atacağımız adımların etki ve sürekliliğinden söz edilemez. Burjuva ezberleri bozma tarihsel amaçlarına kararlıca yürüyen, adıyla değil eylemleriyle komünist olma onurunu hak eden devrimimizin bilinçli, örgütlü öncüsü olan KP'sinin ve onun önderliğinde proleter devrimciliğin içselleştirilmesine dair tüm tereddütleri dışlayan yaşam, komünistlerin çok yönlü, etkin ve sürekli mücadeleleri ile mümkündür. Mümkün ve hatta zorunlu olan; reformist ve tasfiyeci anlayışlarla mücadele süresi ya da sonrasın da saflar da nicel daralmaya, moral bozukluklarına, geniş halk kitlelerinde ise KP'sine karşı geçici güven sarsılmasına neden olan aykırılıkların ve kararsızlığın tasfiyesidir. Bu zorunluluğu Lenin yoldaş "... bölünme, partinin, ideolojik, teorik ve devrimci gelişme ve olgunlaşmasını önleyen tek vücut olarak, gerçekten örgütlenmiş olarak ve gerçekten proletarya diktatörlüğünü hazırlama amacını güden pratik çalışmalarını engelleyen fikir kargaşalığından yeğdir" diyerek ifadelendirmiştir. Mümkün ve hatta zorunlu olan bir başka şeyse reformizme karşı sürekli bir mücadeleyle birleştirilen, KP'sinin tüm parti örgütlenmelerinin illegal temeller üzerinde inşasının sağlam ve sarsılmaz inatla sürdürülerek MLM ilke ve anlayışları doğrulsun da eğitilmesidir.

"Proleter Devrimcilerde Elbette Kendilerine Yakışan Yolu Tutacaklardır."
İbrahim Kaypakkaya

Parti önümüzdeki süreç ve yönelime dair savaşı ve militan bir parti ve örgütlenmesinin gerçekleştirilmesini esas yönelimi olarak belirlemiş, bunun sağlam savaşı bir partiye uygun militanlaşmakla mümkün olacağını vurgulamış, alınan kararların hedeflenen yönelimin yaşam bulması için de alınan kararlarda, atılan adımlarda yoldaşlaşma çağrısı yapmıştır.

Çağrının önceliği sınıfın siyasi ve örgütleyici gücü olan parti ile bütünleşmek, safları militanlaştırmaktır. Anlamı, devrimin ağır ve zorlu sorumluluğunu yüklenerek kolektif kimliği ile yürümektir. Görev, partinin her tür ihtiyaçlarına cevap verebilecek donanımı, kitlelere parti yöneliminin ve kararlarının taşınması, parti birikimini, kültürünü, değerlerini ve ilkelerini kavrayıp kavratarak koruyup geliştirmek, sağlam-direngen, disiplinli-planlı, kolektif yaşamı etkin kılmaktır. Zor ve zorluklarsa kolektif iradenin yönlendiriciliği ile sabırla ve özenle güncel ve genel amaca kilitlenerek aşılabacaktır. İlkeli ve sağlam ideolojik konumuyla parti kendi sorunlarının çözümünde mesafe kaydettiğinde, küçük burjuvazinin saflarda tarz ve yöntemleri etkisizleşecek, parti safları dönemin burjuva etkilerinden sürekli arınarak militanlaştıkça örgüt ve önderliğin sınıf mücadelesindeki yeri süreklileşecektir.

Bilincin sürekli devrimci bilimle beslenmesi ve özümsemesi de her devrimci için temel bir başka uğraştır. Mücadeleyi, gündelik olarak yürütülen faaliyetin, örgütlenen eylem ve etkinliklerin ötesine taşıyanlar, mücadelenin şekillendirdiği kimlikle de sürekli bir mücadele eden olmalıdırlar. Aksi yaklaşımlar hedeflenen devrimci sonuçlara ulaşılmamasına engel olacaktır.

Artık proleter devrimciler kendilerine yakışan yolu tutmuşlar; dağın fırtınalarda yıkılamazlığını kanıtlayarak davaya, partiye, yoldaşlara, halka bağlılığın gereği; teorik, politik ve pratik ilgilerini proletarya hareketinin tüm temel ve taktik, tarihsel ve güncel sorunlarında yoğunlaşarak çözüm için adımlar atmışlardır. Herkes bu gerçeğin bilinciyle hareket etmeli, parti, örgütleri, örgütçüleri korunmalı, genel ilkeler planında işlenmiş bulunan ağır günahların hesabını sorma bilinci kuşanılmalıdır.

"Genel olarak söylemek gerekirse, fikirler hiçbir şeyi iyi bir sonuca varamazlar. Fikirleri iyi bir sonuca vardırmaq için pratik bir gücü kullanan insanlar gerekir."
Karl Marks

Bu tarihsel adımı bir adım ileriye taşımak, partinin ısrarına ortak olmak, taraftarından üyesine bir adım daha ileri adımlamakla müm-

kündür.

Bu tarihsel adımı bir adım daha ileriye taşımak ayağa kalkarak partinin etrafında kenetlenip, yazgısıyla ortaklaşırken, durmadan yılmadan asla pes etmeden savaşına kan taşımak, kan olmakla mümkündür.

Bu tarihsel adımı bir adım ileriye taşımak; ölümsüzleşenlerin, "biz bunu yapacağız" şiarını MLM ilke ve anlayışlarını bayrak edinen ısrarın, sınıf düşmanlarına olan kin ve öfkesini miras bilerek o mirası daha güçlü kuşanmakla mümkündür.

Bu tarihsel adımı bir adım ileriye taşımak; 1972'de Kaypakkaya yoldaş tarafından herkesin gözü önünde yükselere çekilen ihtilalin bayrağı olan kızıl bayrağın kızılığını bozan bütün lekeler, ciddi ve titiz bir çabayla bir kez daha silinip atılmışken, onu daha da yükselere taşımada ısrar etmekle, ısrarı güçlendirmenin ısrarla bütünleşerek sağlam ve kalıcı mevziler elde etmekle mümkündür.

Bu tarihsel adımı bir adım ileriye taşımak; sınıfın örgüt ruhunun ve disiplininin dinlenme bilmez, kesintisiz, uzun ve inatçı yol göstericiliği ile savaşı ve militan bir parti örgütlemekle, örgütlenirken savaşmak, savaşırken örgütlenmek ısrarına yoldaş olmakla mümkün olacaktır. Verili koşullar ne kadar aleyhimizde olursa, yarınlara en olumsuz koşullarda bile mücadeleyi sürdürme inanç ve kararlılığına sahip, anın karamsarlığına kapılmadan, zorluklara teslim olmadan mücadeleyi ileriye taşıyanların olacaktır.

Kongrede alınan kararlar, devrimin güncelliği doğaldır ki sözün eyleme bütünlüğüdür. Eyleme geçmeyen, eylemle doğrulanarak bütünleşmeyen sözler önemsizdir. Daha dün "Daha sıkı, daha sağlam, daha kararlı bir savaş" için parti önderliğince söz söylenmiş, ileriye doğru gerçek ve güçlü kararlıca adım atılmıştır. Bugün sıra tarihin akışına yön verecek Partinin saflarında olanların, sözün gereklerini yerine getirerek, sözü eyleme dönüştürecek tutum almalarını gerektirmektedir.

"Yeni bir savaşım için saflar yeniden düzenlenmiştir... yol seçilmiştir" di-yordu Lenin ve biz bu yolda yürüyeceğiz!

Önlenemeyen Savaşın, Öngörülen Gerçeği

Türkiye'nin KDP (Kürdistan Demokrat Partisi) desteği ile Irak Kürdistanı sınırları içerisinde yer alan PKK denetimindeki Xakurkê bölgesine başlattığı işgal operasyonunu 20'li günleri çoktan geride bıraktı. TC ordusunun 27 Mayıs'ta Bradost bölgesine asker indirmesiyle başlayan, "Pençe Harekatı" ismini verdiği operasyonu devam ederken, KDP'nin bırakın işgale tepki göstermesini, var gücüyle bu işgal girişimine destek verdiğini söyleyebiliriz.

İstanbul seçimlerinin yenilenmesi kararının ve tecride karşı aylardır süren açlık grevlerinin sonlandırılmasının ardından Xakurkê bölgesine yönelik işgal girişimi başlatan TC devleti, son dönem hayata geçirmeye çalıştığı "işgal et ve kalıcı ol" politikasına uygun hareket ediyor. Suriye Kürdistanı'nda El Bab'tan Cerablus'a, Efrin'e birçok bölgeyi bir yandan askeri anlamda işgal ederken diğer yandan bu topraklara kendi dilini, kültürünü ve inancını empoze ederek, asimilasyon çalışmalarını sürdürüyor. Osmanlı'dan miras aldığı bu anlayışın hedefine, Kürt ulusunu ve Kürt ulusunun kazanımlarını koyuyor.

BRADOST'A "KÜRT" HANÇERİ!

Neçirvan Barzani geçtiğimiz günlerde Hewlêr'de yapılan yemin töreni ile resmen Irak Bölgesel Kürt Yönetimi'nin Başkanı oldu. Törene Irak dı-

şından katılan en yüksek mevkili, TC devletinin Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu oldu.

Öyle ki yeni başkan Neçirvan Barzani, Çavuşoğlu'nu kırmızı halılarla havalandırıldı. İkili ardından resmi görüşme de gerçekleştirdi. Hatta Çavuşoğlu gelmişken Barzani ailesinin ilk üçü ve Xakurkê'yi işgal operasyonunun başladığı gün İstanbul'da Erdoğan tarafından karşılanan Berhem Salih ile de ayrı ayrı görüştü. Yani aynı gün hem yemin törenine katıldı hem de dört resmi görüşme gerçekleştirdi.

IKBY basınına yansıyan haberlere göre, PKK'den söz edilmese de Çavuşoğlu'nun yaptığı görüşmelerin esas gündeminin Xakurkê'yi işgal operasyonu olduğu açıktır. Çavuşoğlu, hem Neçirvan hem Mesrur Barzani ile görüşmelerine ilişkin attığı tweetlerde "Terör örgütü PKK ile kararlı mücadelemizi birlikte sürdürmeliyiz" ve "Başta PKK ve bağlı tüm gruplar olmak üzere terörle mücadelede işbirliğimizi sürdüreceğiz" dedi.

Bradost mıntıkasındaki işgal operasyonuna verilen önemi ve yaşanan "kirli" işbirliğini şuradan anlıyoruz ki; Çavuşoğlu, yanında AKP milletvekili Mehdi Eker ve Bağdat Büyükelçisi Fatih Yıldız ile Hewlêr'e (Erbil) gelip, yeminden Barzaniler ile görüştü. Basına yansıyan haberlere göre de havadan tepelere indirme yapan TC ordusu-

na güneyden de KDP güçlerinin eşlik etmesi planlanmış. Zira 1 Haziran'da KDP'nin, gerillanın denetiminde bulunan Sidekan'ın üstü ile Berbizina Boğazi'na güç yağmaya başladığı haberi duyuruldu.

KDP'nin "özel kuvvetler" güçleri ile Sidekan bölgesine güç yağmaya başlaması ile PKK'nin lojistik hatlarını kesmeyi hedeflemiş olduğunu gösteriyor. TC devletine bağlılığını günahı yineleyen KDP ve Barzani aşireti, "kendini kanıtlarcasına" Kürt ulusunun topraklarını işgal harekâtına açılan destek veriyor, bu işgalin bir parçası oluyor.

Türk devletinin gerilla alanlarına saldırısı ve bu bağlamda I. Kürdistanı bölgesini işgal harekâtları yeni değildir. 1983 yılında Güneş Harekâtı denilen saldırıdan bu yana onlarca işgal harekâtı olmuştur. Bunların çoğunda TC ordusu Irak Kürdistanı'na girmiş ama sonrasında yoğun ve sarsıcı gerilla darbeleri karşısında çekilmek zorunda kalmıştır. KDP ile anlaşmalı ve KDP'nin korumasını üstlendiği alanlara ise kalıcı olarak yerleşmiştir. Bugün KDP onayı ve koruması ile TC güçleri 15 kadar yerde askeri güçleriyle üslenmiş bulunmaktadır. Bu üs bölgeleri, karakollar ve MİT büroları bizzat KDP koruması altındadır. Buraları TC adına savunmaktadır.

"İŞGAL ET VE YERLEŞ"

TC devletinin Xakurkê ve Bradost bölgesindeki "işgal et ve yerleş" politikası, "kendi" topraklarına taşınan ve taşınmaya devam edecek olan gerilla savaşını önleme politikası olarak önümüzde durmaktadır. TC devleti, bu savaşı kendi toprakları dışına taşıyarak, geçirdiği zor günlerin daha da zorlaşmaması için çaba gösteriyor. Bu "önleyici savaş" konseptine "Bush Doktrini" de denilmektedir. 11 Eylül saldırıları sonrası "terör"ü Irak'ta, Afganistan'da bitirmek isteyen ABD, bu toprakları işgal etmiş, yüz binlerce kişiyi katletmiştir.

Erdoğan da bu "Bush Doktrini"ni hayata geçirmeye uğraşırken, sık sık "nerede bize karşı bir tehdit varsa, beklemeyeceğiz, gidip bitireceğiz" sözlerini sarf etmektedir. Bu anlayış doğrultusunda Xakurkê bölgesine yönelik işgal girişimi başlatılmıştır. Bu girişim bugün gerilla direnişiyle karşılaşmıştır. Ve bu direniş işgal sona erdirilene kadar da sürmek zorundadır.

Binlerce tutsağın sürdürdüğü açlık grevinin sonlandırılmasından bir gün sonra başlatılan bu işgal harekâtıyla devlet, gerilla güçlerine yönelik topyekûn imha saldırısını sürdürüyor. Bu saldırılara yanıt gerilla güçleri ve Kürt ulusu tarafından verilirken, KDP de Kürt ulusunun mücadele tarihine adını "işbirlikçi ve ihanetçi" olarak yazdırmayı sürdürecektir.

Suriye’de Aranan Pirinç ve Elde Avuçta Kalmayan Bulgur!

Suriye’nin lime lime edilmesine yönelik ABD merkezli politika 2011’den bu yana defalarca revize edildi. 2014’de Rusya’nın Suriye’de sahaya inmesiyle birlikte, dar bir alana sıkışmış ve arayışlarına devam eden bir politika olarak hala varlığını koruyor. İdlib, bugün ABD’nin bu yönelimde elinde kalan tek olanığı durumunda. Ancak o noktada da politikanın icracısı olarak vekalet verilen Türk hakim sınıflarının meseleyi eline yüzüne bulaştırması durumu söz konusu.

Türk devleti Suriye’de iç kargaşa başladığında, Büyük Ortadoğu Projesi’nin bölgesel gücü ve rol modeli olarak üstlendiği görevin gereği olarak hızla soruna müdahil oldu. ABD gibi büyük bir emperyalist gücün ajandasıyla, kendi küçük ajandasını ortaklaştıran Türkiye, bu gücü arkasına alarak hızla Suriye rejiminin devrilmesini ve ılımlı İslamcıların (Müslüman Kardeşlerin) iktidara gelmesini umuyordu. 3 ay içinde, politik hamiliğini üstleneceği yeni Suriye’nin kurulacağı hayali vardı. Ancak o üç ay bitmedi. Türk hakim sınıflarının bölgede oynayacağı “rol modellik” Suriye’nin direnişi ile yara bere içinde kaldı. Üstüne

inşa edilmeye çalışılan “Kürt barışı”nda da aldatma ve kandırma politikası iflas edip, direniş parolası çekilince sorunlar katmerlendi. Yetmedi, içerde ve dışarda baş edilmesi zor karmaşık politik sorunlarla sürekli kriz üreten çelişki yöntemi egemen hale geldi. Bugün geldiğimiz noktada, Türk hakim sınıfları düşman olduğu Suriye rejiminin hamisi Rusya ile İdlib’te dostları cihadistler için bir alan yaratma, küçük bir iç emirlik kurma pazarlıkları yapıyor. Hamilik yapacağı Suriye’den kala kala İdlib’te varlık gösterme durumu kaldı. Rol modellik çöktü. Alanda oyun kurucu olma gibi büyük rolden oyun bozanlık yapmaya çalışan yaramaz çocuk rolü kaldı.

Suriye’de geline nokta Rusya’nın himayesinde Rejimin egemenliğini sürdürmesi; Kürt kantonlarına ABD himayesinde ama Suriye’nin bir parçası kalarak bir statü verilmesi; Fırat’ın batısında İdlib’le Cihadistlerin ABD-Türkiye destekli bir hançer olarak varlığını koruması ve elbette Türkiye

sınırında Türk devletinin işgal ettiği yerlerin güvenli bölge haline getirilmesi oldu. Şimdi bu denge arayışında ve rejimin başat güç olarak kalması ve şekillenmesini ön gören “Yeni Suriye” şekillenişinde İdlib esaslı sorunlardan biri olarak duruyor. Zira burası ABD emperyalizminin ve TC devletinin gerçekten gönül rahatlığıyla işbirliği yapacağı, Suriye’deki en güvenilir dostları olan Cihadistlerin son kalesi konumunda. O yüzden ABD, AB ve Türkiye tüm olanaklarıyla bu kalenin düşmemesi için çaba sarf ediyor. Kurulacak yeni denklemde bu güvenilir dostlarının dişe dokunur bir egemenlik alanı olması ereği söz konusu.

TC devleti; Rojava politikası, beceriksiz Cihadist dostları, ABD’nin bölgede

rolünü azaltması, Rusya’nın Suriye’de bir buldozer gibi temizliğe girişmesi ve TC’ye alan bırakmayan yönelimi ve daha bir dizi faktörle birlikte Hama, Humus, Guta, Halep gibi bir çok alanın Rus-rejim kontrolüne girmesinde yardımcı rol üstlenmiştir. Şimdi kaçınılmaz temizlikte son nokta Rusya ve Suriye rejimi için İdlib’tir. Ve elbette Türk devletinin de direnç noktası durumundadır. Zira İdlib’in kontrolü olmaksızın Afrin’den tüm sınır hattına kadar kontrolü sağlamak ve Suriye’de istenilen dengeyi bulmak olanaklı olmayacaktır.

ABD’DEN DAHA FAZLA GÖREV BEKLEME VE KÜRT DÜŞMANLIĞIYLA OYNANAN RUS KOZU!

TC devleti, ABD icazetli olduğundan şüphe duyulmaması gereken, Rusya, İran ile kurulan Astana masasında hem Rojava hem de Fırat’ın batısına dair bir dizi anlaşma, girişim ve hamle yapmıştır. Tüm bu girişimlere güven kazandırmak için de Rusya ve İran’la bir çok ticari anlaşma, bölgesel plan-

lamalar ve güvenlikle ilgili rota oluşturmaya çalışmıştır. Yer yer ABD sınırlarını da zorlayan bu girişimlerden en önemlisi ise S-400 savunma sistemleridir. Astana’da, İdlib’te başta Heyet Tahrir El Şam ve diğer radikal cihadistlerin etkisiz hale getirilmesine yönelik TC-Rusya anlaşması ve Türk gözlem noktalarıyla bunun sağlanması geline aşamada işlevsiz kalmıştır. İdlib’te Türk devletinin bu güçler de dahil İdlib’teki tüm Cihadistleri ABD desteğiyle silahlandırdığı, eğitim donatım, lojistik ve politik desteği esirgemediği bilinmektedir. Bırakalım ateşkesi bu grupların hakimiyet alanlarını genişletmek için rejime yönelik saldırıları yoğunlaşmıştır. Buna karşı Rusya ve Rejim, İdlib’te bu güçlere yönelmiş ve ateşkes olanakları

noktada, bu savunma sisteminden geri dönmeyi zorlaştıran bir aşamaya varılmıştır. Rusya adeta TC’yi bu yönüyle kısıvrak bağlamıştır. Ancak S-400 savunma sistemi tümüyle NATO güvenlik duvarına uyumsuz değildir ve bu anlamda ABD için aşılması gereken bir kırmızı çizgi de değildir. Fakat sadık uşağı TC’nin böyle bir alıma gitmesi ABD için ciddi politik zayıflık görüntüsü olacaktır. Ki S-400 savunma sistemi noktasında Hindistan’ın gerçekleştirdiği alımlarda ABD için ciddi bir sorun olmuştur. ABD 2017 tarihli "Amerika’nın Düşmanlarına Yapıtlarla Mücadele Yasası (CAATSA)" ile bu tür alımları yapan ülkelere ekonomik yaptırım uygulama kararı almıştır. Hindistan’ın alımında sorun görse belli anlaşmalarla

bu yasanın uygulanmayacağı ifade edilmektedir. Oysa Türkiye’nin S-400 alımı durumunda bu yasanın devreye konulacağı ABD yetkililerince ifade edilmektedir. Zira söz konusu olan bölge en sıcak alan Ortadoğu’dur ve en sadık uşak TC’dir. Türk devleti S-400 alımının bittiğini, geri dönüşün mümkün olmadığını dillendirse de hala pazarlıklar sürmektedir. Japonya’da gerçekleşecek G-20 zirvesinde Trump-Erdoğan görüşmesinde bu pazarlık sürdürülecektir. ABD’nin bu konuda sertlik dozajı TC’nin alacağı konumlanışı ya da kararını belirleyecektir. Ancak şimdiden meselenin bu noktaya gelmiş olması ABD için deftere not edilen bir durumdur.

Kuşkusuz İdlib ile S-400 arasında bir ilişki ve bağ söz konusudur. Ama hepsinden daha önemlisi TC’nin Fırat’ın batısında var olması ve yeni Suriye şekillenişinde belli avantajlar sağlaması için Rusya ile ilişkilerine odaklanmıştır. İdlib, S-400, Rojava, Kürt meselesi yeni Suriye şekillenişinde etkin politik rol kapma hesabına odaklıdır. Ve çok denklemlili ve çelişkili bu tabloda TC’nin sorun biriktiren, çelişki çözemeyen ama çelişki yaratmaya çalışan bir savrulma hali göze batmaktadır. Bu yönelim ve ele alış TC’yi bölgede güçlendiren değil sürekli zayıflatan, pirince giderken eldeki bulguruda kapıran bir duruma getirmektedir.

ABD'nin Bölge Dizaynında Bitmeyen Baş Ağrısı: İran!

Son yıllarda özellikle Ortadoğu'da yoğunlaşan emperyalistler arası pazar dalaşının doğurduğu çatışmalar artarak devam ediyor. Son on yıllık süreçte, ABD'nin hem "batı" blokunda önderliğinin aşınması, hem de Rusya'nın politik Çin'in ise ekonomik gücüyle yükselme eğilimi emperyalist rekabeti kızıştırmakta ve derinleştirmektedir. Bu dalaş, başta Ortadoğu olmak üzere Latin Amerika, Doğu Avrupa, Afrika ve Asya'da yer yer yıkıcı bir rota izlemektedir. Ancak emperyalizm açısından; Suriye ve tüm Ortadoğu özgülünde yaşanan çözümsüzlük, bu sürecin tüm yıkıcılığıyla devam edeceğinin de bir göstergesidir.

Özellikle emperyalist mücadelenin odak noktası haline gelen Ortadoğu'da süreç, emperyalistler açısından yavaş yavaş karşılıklı tavizlerle geçtirilemeyecek ve ertelenemeyecek bir hal almaktadır. Bu aynı zamanda başat güç olma yitimini de doğuracağı içindir ki emperyalistler arası çekişme şiddetlenmektedir. Bu durumun özellikle bölgesel ölçekte yaşanan sıcak çatışmanın üzerine benzin döken koşulları daha fazla olgunlaştıracağını söylemek mümkün.

ABD, bölgenin kendi kuralları ve egemenliğini pekiştirecek şekilde dizayn edilmesi, Rusya'nın daha etkin kuşatılması ve Çin sermayesinin yayılmasını engellemek için İran'a daha fazla odaklanma ihtiyacı hissetmektedir. İran'a yönelik uyguladığı yaptırımların yeterli caydırıcılığının kalmaması ile ABD, askeri müdahale tehditlerini arttırmıştı. Trump ile birlikte İran'ın aktif bir biçimde hedef alınacağı, nükleer anlaşmanın ABD tarafından tek taraflı askıya alınması ile kendini göstermişti. 6 Mayıs'tan bu yana askeri tehdit seçeneklerinin arttığı ve ABD'nin İran'ın etrafında yer alan, İran'ın etrafını bir çember gibi saran askeri üslerine teknik ve askeri yığınak yapmaya başladığı da gözlenmektedir.

Umman ve Basra Körfezi etrafındaki üslerle hem karadan hem de denizden İran'ın etrafında askeri bir

çember oluşturan ABD, özellikle Ortadoğu'daki emperyalist çekişmede; Rusya ile aktif bir biçimde yer alması ve rol oynamasına karşılık bölgedeki askeri varlığı üzerinden İran'a yönelimini sertleştirmektedir. Bu durum, emperyalizmin Ortadoğu'daki pazar dalaşının aynı şekilde sürdürülemez hale gelmesiyle birlikte pazarın yeniden düzenlenmesi ve paylaşılmasına varacak bir sürece doğru hızla ilerlemektedir. Emperyalizm hali hazırda içinde bulunduğu krizden bu yönlü çıkar yollarını da aramaktadır. Bugün ABD'nin İran'a yönelik attığı adımlar ise karşılığında benzer biçimde gerilimi tırmandıracak şekilde karşılık bul-

maktadır.

Geçmişte 1980'li yılların ortalarında da benzer şekilde gerilimler yaşanmıştı. Basra Körfezi ve Hürmüz Boğazı'nda yaşanan tanker savaşları, o dönem de gerilimin hat safhada ilerlemesine sebep olmuş, İran rejimi ABD'yi daha o dönemlerden "büyük şeytan" ilan etmişti. Süreç tekrar benzeri özellikleri göstermekle birlikte İran bu aşamada gerilimi daha da yukarı çekebileceklerinin işaretlerini vermektedir. Bölgedeki ABD üslerine yapılan yığınak için ise İran: "Bunlar eskiden bizim için tehditti, şimdi ise fırsat" diyerek meydan okumaya girişmiştir. Bu aynı zamanda emperyalist güç dengelerindeki değişim eğrisine yönelik bir durum tespiti olarak görülmelidir.

Bölgenin aynı zamanda en önemli petrol sahalarından biri oluşu bu alanda da çekişme ve karşılıklı saldırılara sahne olmaktadır. Son olarak

13 Haziran'da Umman Körfezi'ndeki iki petrol tankeri saldırıya uğradı. Suudi Arabistan'da rezerv alanlarından limana petrol taşıyan boru hattı üzerindeki istasyonlara drone ile saldırı düzenlendi.

İRAN'IN CÜRETİ ABD'NİN TEMKİNLİLİĞİ!

Rusya ve Çin emperyalizmine bağımlı olan İran'da mevcut sistemin en önemli simgesi İran Devrim Muhafızlarına yönelik de özel bir yönelim izlenmektedir. ABD tarafından İran Devrim Muhafızları Ordusu'nun terör örgütü olarak ilan edilmesi; özellikle ekonomik ve siyasal olarak önemli bir yerde duran bu yapı ile İran'ın siyasal

yanında sahada farklı tezahürlerinin yaşanabileceği de sürecin risklerinden biridir. Son dönemde ABD'nin İran'a karşı bölgeye aktardığı askeri ve teknik güç ile de esasta İran'a karşı bir taktik saldırı uygulayabileceği veya bunu bir tehdit unsuru olarak da kullanabileceği gözlemlenmektedir. Artan tehdit dili ve emperyalistlerin bölgede ittifak arayışını arttırması, bölgede aktif biçimde rol alabilecek uşak devlet ve yapılar ile ilişkilerini güçlendiren bir politika izlenmesi mücadelenin kızıştığının bir başka göstergesidir. Yakın zamanda ABD tarafından İsrail'e özellikle Kudüs meselesi ve bunun gibi birçok alanda

politik-askeri destek vererek İsrail'in Suriye'ye yönelik müdahalelerinin artmasını sağlamıştır. Aynı zamanda Suudi Arabistan üzerinden bölgedeki sermaye odaklarından Katar gibi ülkelere yönelik geliştirilen politik ve ekonomik müdahaleler tamamen giderek artan emperyalist çekişmede ileri karakol ve uşak olarak kullanabilecekleri devlet ve yapıları hizaya çekme politikalarıdır.

ABD bölgedeki uşaklarından Suudi Arabistan ve İsrail de

İran'a yönelik uygulanan saldırının aktif birer parçası olmaktadır. İsrail üzerinden İran'ın Suriye'deki varlığını zaman zaman hedef alan ABD, Suudi Arabistan'ın bölge ülkelerindeki etkisini kullanarak İran üzerinde uygulanan tecridi derinleştirmektedir. Tüm bunlar İran üzerinden Rusya-Çin emperyalistlerinin etkisini zayıflatmak ve bölgedeki rolünü etkisiz kılmak için hızlı bir biçimde hayata geçirilmektedir.

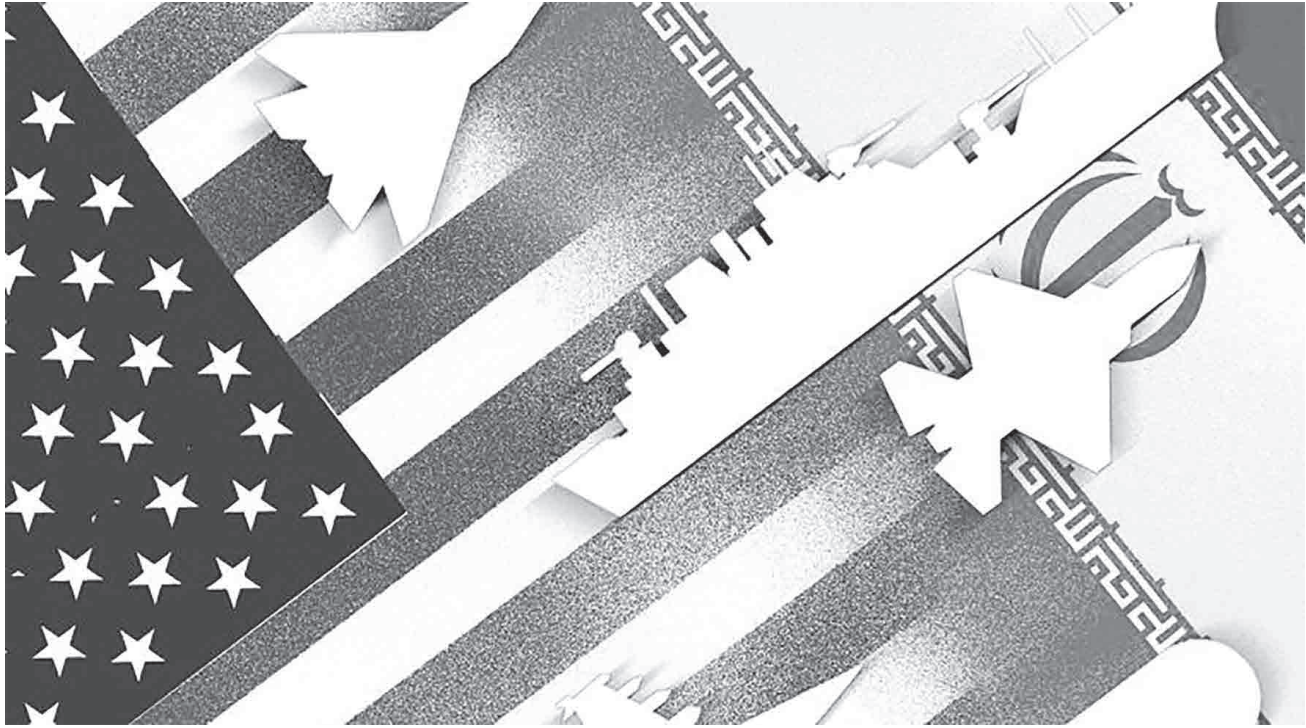
Ortadoğu'da değişen veya değişmeye zorlanan pazara hakimiyet denklemi, emperyalistlerin bu alanda çekişmesinin şiddetlenmesine sebep olmaktadır. Ve bu dalaş; bölge halkları için daha fazla katliam, daha fazla sömürü, daha fazla baskı anlamına gelmektedir. Netice itibari ile bu çekişme, bölge halklarını ve kaynaklarını kimin daha fazla sömüreceğine dair yürütülen bir çekişmedir.

ve ekonomik açıdan vurulmasıdır.

Haziran ayı içinde İran'ın, Umman Körfezi'ne kıyısı olan Kuh Mubarek kenti civarında ABD'nin de daha sonra sahiplendiği bir İHA'yı düşürmesiyle gerginlik tırmandı. Bu durum gerginliğin Suriye ve Irak sahasından sonra Basra Körfezi ve hava sahalarına da taşınmasının fitilini ateşledi.

ABD başkanı Trump'ın yaşanan olay sonrası "kaç kişinin öleceğini sordum ve 150 kişinin öleceğini öğrendikten sonra saldırıyı 10 dakika kala durdurdum" şeklindeki sözde "vicdani" ve beceriksiz tehdit dilini bir kenara bırakırsak, askeri çatışma riskinin artarak devam ettiğini görmek de mümkündür. Elbette yaşanacak bir çatışmanın Trump'ın sözde "vicdani" ile alakası yoktur. Emperyalist-kapitalist sistemin çıkarı karşısında en ucuz olan şey insan canıdır.

Bu olayın beceriksiz bir biçimde tehdit argümanı olarak kullanılmasının

'Alevilik Kanunların Belirlediği Sınırlar İçerisine Sığdırılıyor'

PSAKD Ataşehir Şube Başkanı Hasan Gülüm ile Yeni Demokrasi gazetesi olarak Alevi hareketinin içerisinden geçtiği süreci, ekonomik krizi, PSAKD Ataşehir Şubesi'nin faaliyetleri gibi bir dizi meselede söyleşi gerçekleştirdik.

YENİ DEMOKRASİ- Ülke bitmek bilmeyen bir seçim sürecinden geçiyor. İstanbul'da ikinci kez tekrarlanan bir belediye seçimi oldu. Tüm bu süreçlerde Aleviler'in ve Alevi örgütlerinin sesi çok fazla duyulmadı ya da talepleri öne çıkarılmadı. Devlet, belediyeler ve düzen partileri ile ilişkileri de katarak konuşmak gerekirse sizce Alevi hareketi nasıl bir süreçten geçiyor ve nereye gidiyor?

HASAN GÜLÜM- Soruya cevap vermeden önce kısaca şunu söylemek istiyorum; Alevi hareketinin içinde bulunduğu durum önemli bir sorun olarak orta yerde duruyor. Aleviler inançları ve kültürleri gereği tarihsel olarak her zaman bölüşmeyi esas alan, sorunlarını rızalık usulüne göre çözen, insan-insan, insan-doğa ilişkisini esas alan bir kültür içinde yaşamışlardır. Bu nedenle yaşanan her olayda bu bağ kurularak tutum alınır.

Alevilerin bugüne kadar inançları üzerinden 'siyaset' olarak tarif edilen (mevcut seçimlerdeki siyasi partiler ilişkisi) alana girmeme nedeni Alevilerin yaşam biçimleri ve aldıkları kültürdür. Buradan Alevilerin siyasetten uzak durdukları sonucu çıkarılmamalıdır. Aksine her süreçte Aleviler buldukları sorun ya da olaylara dair bir yaklaşımda bulunmaktalar. Bu durumu sadece bir siyaset dili olarak yapmadılar.

Ancak 1993 Madımak Katliamı ile başlayan ve sonrası dönemden itibaren durumda değişiklik olmaya başladı. Alevilerin demokratik haklarını ifade eden temel taleplerin ortaya

çıkması yani Alevilerin siyasette kendilerini tarif etmesi ile yeni bir dönem başladı. Cemevlerinin ibadethaneler sayılması, eşit yurttaşlık hakkı, Madımak otelinin utanç müzesi sayılması, Alevi katliamların açığa çıkarılması, zorunlu din derslerin kaldırılması, Diyanetin lağvedilmesi gibi temel taleplerin toplumsal karşılık bulması ve bunun üzerinden ortaya çıkan örgütlenmeler önemli bir gelişme gösterdi. Bu durum aynı zamanda demokratik Alevi hareketinin de yaratıldığı dönemdi. Ancak bu gelişmelere karşı devletin de yeni hamleler yaptığına tanıklık ettik.

Kır-kent ilişkisi nedeniyle köyden şehire göç eden Alevilerin inançlarında yaşadıkları sorunlar, karşılaştıkları baskılar dönemi aynı zamanda da örgütlendikleri dönem oldu. Cemevlerinin ibadet alanı olarak yapımı, derneklerin her alanda yayılması süreci, çok hızlı bir örgütlenme ağını da beraber yarattı. Aleviler inaç yerlerini sadece talep etmiyor, buldukları her yerde inanç yerleri inşa etmeye başlıyordu.

Aleviler bu süreçte siyaset ile buluşmaya başladı. Tüm tarihsel süreçlerinde, yaşamlarında kendi kültürleri ile yaşayan ve bu yaşama göre hayatı yorumlayan Aleviler, siyasetle ilişkisinde devletin yeni hamlesi ile karşılaşmaya başladılar. Bu hamle demokratik Alevi hareketini zayıflatmak, etkisi altına almak ve sonrası belirlenen bir rotaya sokmak üzerine kuruldu. Bunu yapmak için Cem Vakfı kullanıldı. Alevi inancı ile ilgili içten bir tartışma yaratmak hedeflendi. Bu saldırı devletin kendi Ailevisini yaratma hamlesi idi.

Kısa dönemde Alevi hareketi içinde de ayrılmaya varan sonuçlar yarattı. Cem Vakfı üzerinden inanç alanına (devletle ortak belirlenen ve yetiştirilen ve adı 'dede' olan kişilerle)

müdahale edildi. Demokratik Alevi hareketin göremediği ve müdahale edemediği bugün de müdahalede yetersiz kaldığı bu alan önemli bir sorun olarak ortada durmaktadır. Alevi hareketinin Cem Vakfı'na karşı aldığı tutum nedeniyle Aleviler ile olan ilişki zayıflatılmasına rağmen inançlarına yönelik aldığı darbe halen durmaktadır. Bu hamle sonrası Alevilerin demokratik taleplerinin geriletilmesine yönelik manipülasyon süreci başlatıldı. Bu süreçte özellikle cemevlerinin Alevilerin katkıları dışında yapılması süreci işlenmeye başlandı. Her alanda yok sayan siyasiler yerellerde cem evleri yapmaya başladılar. Alevilerin inançlarını sürdürmek için lokmalar ile geldikleri cemevleri, yerini siyasi müdahalelerin geliştiği yeni cemevlerine bırakmaya başladı. Bu aynı zamanda inancın da nasıl yapılmasına yönelik müdahaleleri de beraberinde getirdi. İç asimilasyon denilen ya da içte darbe olarak da nitelendirilen saldırı bu biçimde başlatıldı.

YENİ DEMOKRASİ- Aleviler öteden beri CHP ve öncesi partiler tarafından hazır bir oy deposu olarak görüldü. CHP uzun zamandır politika ve söylemlerini "sağ-muhafazakar" denen seçmene göre belirliyor; Alevileri ise çoğu kez görmezden geliyor. Alevilerde AKP ve Erdoğan karşıtlığının önemli düzeyde olduğu biliniyor. Ancak AKP ve Erdoğan karşıtı birçok faşist kişi ve kesim de bulunuyor. Kimisi Alevilerin katili niteliğindeki bu kişi ve kesimler CHP'den de çoğu kez övgü ve ayrıcalık görüyor. Sizce AKP ve Erdoğan karşıtlığına odaklı siyasetin Alevilere etkisi nedir; Alevilerin politik bilincine etkilerini nasıl değerlendirmek gerekir? Aleviler bu dönemde asimilasyona karşı daha mı bilinçlendiler ya da tersinden AKP-Erdoğan dışında ulusalcı bir saldırının tuzağına mı çekildiler.

HASAN GÜLÜM- Aleviler 2000 yılına kadar siyaset ilişkisi içinde yer almadıkları gibi sadece oy veren bir cephe olarak görülmekteydi. Bu tablonun yaratılması için özel bir program uygulanmaktaydı. Bunu Dersim'de, Ortaca'da, Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da yaşanan tüm katliamlar sürecinde gördük. Bir yanı sıra Alevilerin bu olaylara neden olanları, sorumluları Sünniler olarak görmesi sağlanırken diğer yandan da Sünniler için Aleviler "düşman" olarak gösterildi. Bu propagandanın asıl amacı siyasi konjonktüre entegre edilmesi içindi ve uzun süre bundan başarılı olundu diyebiliriz. Erdoğan karşıtlığında bir yanı sıra böyle bir propagandanın etkisi varken diğer yandan Alevilerin

özellikle büyük şehirlerde karşılaştıkları tablo ve AKP'nin Alevilere dair aldığı tutum belirleyici rol almıştır. Bu bilerek izlenen yoldur. Aleviler bu süreçte geçmişten dersler alarak geldiler. Bunda Alevi örgütlerin payını da unutmamak gerekir. Ancak AKP'den kaçarken diğer yandan ve başka sorunlarda ifade ettiğimiz diğer tehlikeli alana itildiler. Demokratik Alevi hareketinin zayıflatılması, inanç alanına yapılan müdahale ile yenilenen asimilasyon, eşit yurttaşlık gibi en temel taleplerin, cemevlerine yapılan (göz boyama) yardımlar ile manipüle edilmesi sağlandı. Bu süreçte Alevilerin AKP'nin belirlediği daha da geri bir alanın içine çekilmesi öngörülmekteydi. Bu Davutoğlu döneminde başlayan ve yarıda kalan bir projedir.

YENİ DEMOKRASİ- Genel olarak sistemin krizi yoğunlaştıkça işçi sınıfına, emekçilere ve tüm ezilenlere yönelik saldırılar da artıyor. Kuşkusuz bu saldırılar sadece ekonomik uygulamalar ya da devletin fiziki baskı politikaları aracılığıyla olmuyor. Alevi hareketi özgünlüğünde değerlendirirsek bu körleştirici saldırılar nelerdir; Alevi kurumlarındaki yozlaşmayı nasıl tariflemek ya da somutlamak gerekir? Ve yine kimi Alevi kurumlarında gözlemlenen ihraçlar bu sürecin neresinde duruyor?

HASAN GÜLÜM- Hepimiz bilmekteyiz ki sistem yaşadığı krizleri aşmak için krizden en çok etkilenen kesimler üzerinden krizin en görülmez yanı ile aşmak isterler. Bunlar bugüne kadar bazen Alevi-Sünni bazen sağcı-solcu bazen Kürt-Türk gibi insanların en zayıf yanları üzerinden yapılabilen gerginlikler olarak karşımıza çıkmıştır. Ezilenlerin sınıfaşlarına karşı "kimlik" siyasetiyle kışkırtıldıkları en bilindik senaryodur. Bunun elbette altyapıları bulunmaktadır. Alevilerde bugüne kadar böylesi süreçlerden etkilenen kesim olduğunu söyleyebiliriz. Demokratik Alevi hareketinin Aleviler içinde etkisinin artması döneminde birinci soruda da ifade edildiği gibi, içten darbe ya da asimilasyon saldırısı başlatıldı. Bu saldırı demokratik Alevi hareketi için Alevi inancını kanunların belirlediği sınırlar içine sığdırmakla başladı ve giderek de sürdürülmektedir. Alevilerin inançları ve kültürleri gereği dernekler kanunu ile asla bağdaşmayan bir durum, Aleviler için doğruymuş gibi savunulmaktadır. Bu durumu Alevilerin de Alevi kurumları içinde yaşadığı kriz olarak tarif edebiliriz. Oysa Aleviler kendi buldukları alanlarda bunu asla kabul etmemektedirler. Alevi kurumlarının bu tutumu ya da krizi, Alevileri derneklerden

uzaklaştırmaya doğru itmektedir. Diğer yanıyla kendi krizini aşamayan Alevi kurumları bugün ihraç olarak yansıyan sonuçlar ile karşılaşmaktadır.

YENİ DEMOKRASİ- Buraya kadar sorunları konuştuk... Sorunların doğru teşhisinin çözümün de bir parçası olduğunu bilinciyle biraz da çözümü ya da bu sorunları aşmanın yollarını konuşalım. Sizce tüm bu sorunlara karşı Alevi hareketi ve Alevi kurumları ne yapmalı? PSAKD Ataşehir Şubesi olarak bu dönemde siz neyi esas alıyor ve ne tür faaliyetler yürütüyorsunuz?

HASAN GÜLÜM- Alevilerin yaşadıkları durumu tek tek sorunlar olarak tarif etmiyoruz. Yapısal sorunlar var. Bunların tamamının yeniden ele alınarak çözümlenmesine ihtiyaç vardır. Özellikle Alevilerin bugün içinde buldukları durumun tarif edilmesine ihtiyaç vardır. Alevilerin 1970'lerde başlayan kırdan kente göçü bugün yeni bir aşamaya geçmiş durumdadır. Hem siyasal olarak mevcut sürecin değişmesi hem de Alevilerin kendi mevcut koşullarının değişmesi nedeniyle, demokratik Alevi hareketinin talepleri ve çözüm önerileri de değişmelidir. Ayrıca daha önce kır sürecindeki Alevilik (inançsal olarak) bugün uygulanır değildir. İnançsal olarak görsele dönüşmüş, vicdanları rahatlatan inanç ritüelleri yapılmaktadır. Kısacası özünde sapma vardır. Bu sapmayı yaratan kent ilişkisini Alevi hareketi doğru cevaplayamadı.

Şimdi ikinci aşama yaşanmaktadır. Aleviler büyük kentleri tekrar terk etmekte. Bu yeni göç dalgasının bir yanı Ege kıyılarına bir yanı yeniden Anadolu olmaktadır. Özellikle Aleviler olarak bizler buna göre Alevi hareketinin modellerini oluşturmalıyız.

İkincisi Alevi kurumlarında üyelik modelinin tamamı değişmelidir. Alevilerin toplandığı cemevleri Alevilerin asimilasyona en çok uğradıkları yerlerden biridir. Alevi kurumlarında yönetim modeli kanunların belirlediği alandan çıkmalıdır. Alevilerde kadın, gençlik en zayıf dönemini yaşamakta yöneticiler ise kanunlarla kurulmuş dernekler gibi yıllarca görev yapan kişilerden oluşmaya başladı. Tüm bu sorunlara yönelik oluşturulacak bir program Alevi hareketinin kendi ayarlarına dönmesini sağlayacaktır. Kaldı ki 2018 yılı içinde tüm bunların konuşulduğu bir çalıştay yapıldı. Ancak bu çalışma Alevi kurumlarının kendi iç gerginliklerine feda edildi. Fakat çalışmanın tüm belgeleri durmaktadır. Bizler bunları zaman zaman kendi bulduğumuz alanda uygulamaktayız.

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ VE 11 İLKESİ - VIII

"STRATEJİK SAVUNMA İÇİNDE TAKTİK TAARRUZLAR ESAS, TAKTİK SAVUNMA TALİDİR"

"Etkin savunma, saldırı savunması ya da kesin sonuçlu çatışmalar yoluyla savunma olarak adlandırılır. Edilgen savunma, yalnız savunarak, savunma ya da salt savunma diye adlandırılır. Edilgen savunma aslında uyduruk savunmadır; tek gerçek savunma, karşı saldırıya geçmek için savunmadır." (Mao Zedung/ Askeri Yazılar- Eriş Yayınları Sf. 40)

Politikanın kanlı bir mücadele biçimi olarak savaş, "kendi gücünü koruma, düşmanı imha etme" sanatıdır. Bu ilke, savunma ve saldırı pozisyonunun iç içe olduğu anlamına gelmektedir. Savaşın kendisi, esas olarak rakibini alt etmeyi barındırır. Zaten bu temel özellik olmasa iki düşman güç arasında savaş diye bir olguya gerek kalmaz.

Bir önceki ilkede halk savaşının üç stratejik aşamaya ayrıldığını ve bu aşamalardan ilkinin "Stratejik Savunma Aşaması" olduğunu vurgulamıştık. Stratejik Savunma Aşaması, esas olarak güç dengelerinin düşman lehine olduğu, düşmanın zayıf olan devrim cephesini kuşatmaya ve imhaya yönelik her türlü saldırı olanaklarının elinde bulunduğu bir sürecin tanımıdır. Bizim cephemizden ise bir güç biriktirme ve inşa sürecidir.

Ancak bu güç biriktirme sürecini doğru tanımlamak gerekir. Yarı sömürge-yarı feodal ülkelerde başından sonuna kadar savaş, temel mücadele biçimidir. Ve bu savaş, Mao yoldaş tarafından Halk Savaşı olarak formüle edilmiştir. Yani ortada güç dengelerine bakılmaksızın başlamış bir savaş vardır. O halde bütün kurallar aynı zamanda düşmanı imha etmeyi hedefleyen bir şekilde oynanmak zorundadır.

Henüz düzenli ordunun oluşmadığı Stratejik Savunma Aşamasında silahlı mücadelenin bugünkü şekli gerilla savaşıdır. Bu nedenle savunma ve saldırı

diyalektiğini doğru anlayabilmek ve uygulayabilmek için öncelikle gerilla savaşının karakterini anlamak gerekmektedir.

Gerilla savaşı; zayıf, donanımsız bir gücün, kendinden daha güçlü ve donanımlı bir güce karşı mücadele yürüttüğü bir savaş biçimidir. Bu savaş biçiminin, kitleleri örgütlemek, savaştırmak, harekete geçirmek, düşmanı parça parça yıpratmak, parti ve ordu inşasını savaş içerisinde gerçekleştirmek vb. gibi bazı temel görevleri vardır. Kuşkusuz süregiden savaş içerisinde bu temel görevler bir anlamda devrimi örgütleme görevlerini tanımlamaktadır.

İşte tam da bu tablo içerisinde elbette egemen sınıflar, gerilla savaşının bu temel görevleri yerine getirmesini engellemek, hareket alanını daraltmak, imha etmek amacıyla güçler dengesinin kendi lehine daha güçlü olduğu ve Halk Savaşının Stratejik Savunma Aşaması olarak ifade edilen bu evrede bütün olanaklarını kullanarak saldıracaktır, saldırmaktadır. Gerilla cephesinden ise bu savaşta tüm dezavantajlara rağmen kendi görevlerini yerine getirebilmesi için temel bir ilkeyi birbiriyle bağlantılı olarak ele almak zorundadır. Bu temel ilke savaşın "kendi gücünü koruma, düşmanını imha etme" ilkesidir.

Bu güne kadar akli başında savaş uzmanlarının ifade ettiği gibi "en iyi savunmanın saldırıdan geçtiği" gerçeği, bir anlamda gerilla savaşı özgülünde aktif bir savunma hattı oluşturulması demektir. Yani bir yandan kendi gücünü koruyacak, bunun için savunma içerisinde olacak, ama diğer yandan ise görevlerini yerine getirebilmek, düşmanın saldırılarını püskürtmek, yıpratmak ve parçada darbeler vurmak için savunma içerisinde taktik

saldırıları içerisinde olacaktır.

Sürekli kaçan, düşmandan gizlenen, Mao yoldaşın deyişiyle "uyduruk savunma" olan "salt savunma" anlayışı bir yandan görevlerin yerine getirilmesini engellerken, diğer yandan da moral-motivasyon ve inisiyatifin düşman elinde olması demektir.

Gerilla savaşında, güçler dengesinin alabildiğine düşman cephesinden taraf olduğu koşullarda dahi inisiyatifi elden bırakmamak, moral-motivasyonu güçlü tutmak ve kendi karakteri gereği vur-kaç taktiğini yaşama geçirebilmek için savunma taktiğinin de saldırıyı hedeflemek amacıyla yapılmalıdır.

Ancak tam da burada önemli olan olgu, taktik saldırıların hangi koşullarda devrede olacağıdır. Kuşkusuz pasif savunma hattına düşmemek adına, salt saldırı içerisinde de olmamak gerekir. Burada önemsenmesi gereken nokta, gerilla savaşında fırsat kollama ve doğru anda doğru darbeyi indirme gerekliliğidir. Her savaşta olduğu gibi Halk Savaşının bugünkü şekli olarak gerilla savaşı da öz itibarıyla düşmanını imha etmeyi amaçlamaktadır.

Savaşın kanlı bir politika olması, rakibini alt etmeyi zorunlu kılar. Aynı zamanda gerilla savaşının bir inşa süreci olması, savaşa yıkıcı olduğu kadar yapıcı bir karakter de kazandırmaktadır. Bu anlamda düşmanın saldırıları pasif bir konumlanışla püskürtülemez. Tam tersi, aktif bir savunma hattıyla, taktik saldırıları esas alan bir savunma hattı, düşmana geri adım attırabilir. Bu hem düşmanı parça parça yıpratma, parça parça imha etme, hem de inisiyatifi her koşulda elde tutma ve moral motivasyonu kaybetmeme anlamında olmazsa olmazdır.

Akdeniz'de Enerji Savaşları: Kıbrıs'ta Sondaj Rekabeti !

Emperyalist güçler arası rekabet Ortadoğu'da ve Akdeniz'in jeo-stratejik bölgelerinde enerji kaynaklarına yönelik olarak artan biçimde tırmanıyor. ABD emperyalizmi İran'a yönelik kuşatma ve izolasyon politikalarının yanında, Rusya'nın bölgedeki etkinliğini de azaltmayı hedeflemektedir. ABD bu politikalarıyla bölgede bir savaş iklimi oluşturmaktadır.

Rusya, Fransa, İtalya, Almanya, Çin gibi diğer emperyalistlerin her biri bu rekabette kendi çıkarlarına dönük hedefler için değişken ittifaklar geliştirerek sürece müdahil olma çabası içindeler.

İsrail'in Tamar ve Leviathan sahaları ile Mısır'ın Zohr sahasında çıkarılan doğal gazın Güney Kıbrıs'ta Afrodit sahasında çıkarılan gaz ile birlikte AB ülkeleri için alternatif

bir doğal gaz tedarik kaynağı haline gelmesi, bu ülkeler arasındaki enerji işbirliğini gündeme getirdi. AB tarafından desteklenen East-Med doğal gaz boru hattının inşası çalışmaları, Avrupa'nın gaz tedarikinde tekel konumunu korumak isteyen Rusya'ya rahatsız etti. Rusya, önemli bir aktör olarak bu duruma müdahil olma çabası içinde. Akdeniz'de yaşanan bu gelişmelere sessiz kalmayacağını işareti olarak geçtiğimiz yıl 1-8 Eylül arasında 24 gemi ve 2 denizaltı ile 34 uçağın katılımıyla icra ettiği bir tatbikat ile gösterdi.

Kıbrıs'ın çevresinde hem Rum hem de Türk tarafınca gerçekleştirilen doğalgaz arama faaliyetleri uzun süredir bölgede gerginliğe neden olan başka bir gelişme.

Hidrokarbon rezervlerini keşfetmek amacıyla Rum yönetiminin 2011 yılında ilan ettiği 13 parseldeki bazı

noktaların Kuzey Kıbrıs'ın da çevresindeki alanları kapsamından dolayı Kıbrıs Türk yönetimi de Rumlara karşı adım atmış ve Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığına (TPAO) ada açıklarında petrol ve doğal gaz arama yetkisi vermişti.

Türkiye'nin kendi sondaj ve araştırma gemileriyle Doğu Akdeniz'de hidro-

AB'de Türkiye'ye karşı 'gerekli' önlemler alınmasının gündeme getirileceği bildirildi.

Sondaj çalışmaları yapacak yeterli tekniğe sahip olmayan Türk sondaj gemisi Fatih'in, adanın güneybatısında, Paphos kentinin 68 kilometre açığında demir attığını ancak henüz sondaj çalışmasına başlamadığı da

ve çelişkiler ortamındaki bu durumdan kendi menfaatlerine yararlanmayı hedefliyorlar.

Doğu Akdeniz'de sondaj çalışması yapan Türkiye'ye ait Fatih sondaj gemisi çalışanları hakkında tutuklama kararı çıkardığına dair açıklama yapan Güney Kıbrıs Rum Yönetimi'ne Türkiye ve KKTC'den gelen tepkiler sonrası,

Ada'da dikkat çeken bir gelişme yaşandı. Gerilimin yüksek olduğu bu süreçte, Türkiye ile Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC) 11 Haziran'da Arama Kurtarma tatbikatı yaptı.

Tatbikata ait fotoğraflar, TC Lefkoşa Büyükelçisi Ali Murat Başçeri'nin twitter hesabından paylaşılarak, Kıbrıs Rum yönetimine ve diğer taraf güçlere yönelik mesaj verilmek istendi. Türk egemenleri, eğer

bize pay düşmezse, sorun çıkarır askeri gücümle sizin planlarınızı zora sokarız tehdidiyle, oynadığı "yaramaz çocuk" rolü, bölgede Suriye'de görüldüğü üzere, bir oyun kurucu değil, oyun bozucu işlevle, AB'ye ve ABD'ye karşı diklenme şovları yapması, Türk askeri gücünün istikrarsızlık yaratma çabası içinde olacağı imalarıyla, emperyalist efendilerinden pay kapma peşindedir.

Emperyalist güçler arasında süren enerji ve rekabet savaşında, emperyalizme bağımlı uşak devletler arasında da bir dalışın sürmekte olduğu bu süreçte; Ortadoğu ve Akdeniz coğrafyasında ezilen halklara, ilerici, devrimci, komünist güçlere halklar arası dayanışmayı ve devrimci mücadeleyi yükselterek emperyalistlerin ve uşaklarının oyunlarına ve saltanatlarına devrimler yoluyla son verme mücadelesini yükseltme görevi düşmektedir.

karbon arama çalışmaları başlattığını açıklamasına, ABD ve AB, Türk gemilerinin Doğu Akdeniz'deki hidrokarbon arama faaliyetlerine tepki gösterdi.

Avrupa Birliği (AB) Konseyi Başkanı Donald Tusk, AB'nin tek vücut halinde, Doğu Akdeniz'de doğalgaz arama faaliyetleri nedeniyle Türkiye ile gerilim yaşayan Kıbrıs'ın arkasında olduğunu ifade etti. Türkiye'den, AB'ye üye bir ülkenin egemenlik haklarına saygı duymasını beklediklerini ve gelişmeleri dikkatle takip edeceklerini vurguladı. Yunanistan Başbakanı Aleksis Cipras'ın, "Türkiye eğer tahrik edici tutumuna devam ederse AB gerekli adım ve önlemleri ele almalı" açıklaması sonrası, Lüksemburg'da toplanan AB Genel İşler Konseyi bir sonuç bildirgesi yayımladı. Bildirgede, Türkiye'nin Doğu Akdeniz açıklarında yürütülen sondaj faaliyetleri 'yasa dışı olarak' nitelendirildi. Ayrıca

biliniyor.

Kıbrıslı Rumların bölgede doğalgaz arama ruhsatı verdiği sermaye şirketleri arasında İtalyan Eni, Fransız Total, Qatar Petroleum ve ABD'li Noble Energy ile ExxonMobil bulunmaktadır. Büyük enerji tekellerinin bu oyun sahasında hesapları da kuşkusuz büyüktür. Akdeniz'deki enerji havzalarına yönelik emperyalist güçlerin ve tekellerin planına Türk hakim sınıfları etkin bir aktör olarak müdahil olma ve yön verme hesabı içindedir. Zira Türk hakim sınıfları açısından burada bulunacak enerji kanyığı, Kıbrısın statüsüne dair emellerini de ciddi oranda boşa çıkaracaktır. Ki uluslararası tekellerin bugün muhattap aldığı Kıbrıs Rum Cumhuriyetidir. Bu dahi başlı başına ciddi bir tehlike olarak görülmektedir.

Yunan ve Türk egemen sınıfları da Kıbrıs özelindeki emperyalist planlar

Örgütü, Örgütlü Bir Güç Haline Nasıl Getirebiliriz?

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

“Proletaryanın egemenliği ele geçirme uğrunda savaşımda örgütten başka hiçbir silahı yoktur.” Lenin

Bu öğretisi, bugün de yol göstericiliğinden, öneminden bir şey kaybetmedi. İşçi sınıfı ekonomik-demokratik-politik mücadelesinde, sendika, kooperatif, yardımlaşma ve dayanışma derneği, kültür ve sanat merkezi gibi birden fazla müfrezeyle sahip olabilir, ancak bu müfrezeler doruğa çıkan bir kitle gücüne bile sahip olsa, Partinin oynadığı rolü oynayamaz. Çünkü parti dışında hiçbir müfreze iktidarı ele geçirme ve iktidarı yönetme güç ve yeteneğine sahip değildir. Sosyal devrim iddiası taşıyan her sınıf hareketi sınıf savaşımının değişen her koşulunda, devrim ve partinin temel sorunlarına kafa yorup, çözüm üretmek zorundadır.

Sendikal alanda, DKÖ'lerde, kültür ve sanat merkezlerinde, çevre örgütlerinde nicel bir kitle gücü örgütlenilebilir. Ancak bu güç Proletarya Partisi çatısı altında saflara çekilmedikçe “kendinde bir güç” olmaktan öteye geçemez ve iktidarı ele geçirmenin güçlü potansiyeli haline gelemmez. Çünkü parti dışındaki, örgütlenmelerin hiçbir iktidarı ele geçirme ve yönetme aygıtı değildir. Ne böyle bir misyona sahiptir ne de böyle bir amacı ve hedefi vardır. Demokratik, mesleki, kültürel örgütlenmeler, nitelik amaç ve hedefleri gereği iktidarı ele geçirmeyi hedefleyemez. Doğası ve niteliği gereği esnekler. Hedef ve amaçları açısından da dar ve sınırlıdır.

Parti ve parti sorunlarının çözümünü aynı zamanda devrimci savaş sorunlarının da çözümüdür. Devrimci savaşın yaygınlaşmış derinleşerek gelişimi için, devrimin sosyal partisinin varlığı, yol göstericiliği yaşamsal ihtiyaçtır. Devrimci parti olmadan, proletarya önderliğinde örgütlenip yürütülmek istenen devrimci savaş, maddi bir güce dönüşmez. Gerici zorba iktidarı tehdit eden, sıkıştıran zorlayan ve onu parça parça yıkan bir aygıt durumuna gelemmez. Parti, basit sıradan bir

müfreze değildir. Üzerinde yükseldiği zemin sınıfsal ve bilimseldir. Bileşenleri toplumun ve sınıfın “en ileri, en bilinçli, en fedakar, en cesur”ları ile dolu olan bilinçli ve ileri bir müfrezedir. Ekonomik-politik-sosyal yaşama ait temel bilgilerle dolu olan, öncü ve örgütlü bir müfrezedir. Devrim bilgisiyyle, sınıf savaşımının gelişim yasaları, örgüt biliminin ilke ve kuralları bilgisiyyle dolu olan öncülük ve yöneticilik yeteneğine sahip olmalıdır.

Belirleyici ve tayin edici rol oynayan partinin, temel bileşenleri içinde yer alan sınıf bilinçli proleterler, birbirinden farklı sınıf ve tabakaların yürüttüğü devrimci hareketleri ortak bir nehirde toparlamak, partiyi devrimi gerçekleştirecek seviyeye getirmek göreviyle karşı karşıyadır. Demokratik hak ve özgürlük talebi uğruna yürütülen demokrasi ve özgürlük hareketini, başta topraksız-yoksul ve orta halli köylülerin toprak köleliğine karşı toprak ve ekmek mücadelesini, ezilen bağımlı Kürt ulusunun eşitlik ve özgürlük mücadelesini, işçi sınıfının burjuvaziye karşı demokrasi ve devrim mücadelesini ortak bir devrimci potada örgütlemek birleştirmek görevi partinindir. Bunun için politik ve örgütsel deneyimlere sahip, hedefe giden yolda bütün engelleri aşabilecek, her türlü tehlikeyi göze alabilecek bir parti yaratma görevi temel bir görevidir.

Partiyi, devrimi gerçekleştirme seviyesine getirmek demek, çeşitli milliyetlerden emekçi halkı örgütleme bilimiyle parti etrafında toparlamaya ve örgütlemeye başlamak ve belli adımlar atmak demektir. İlk adım ve bunu takip eden süregelen adımlar atmak, kesintiye uğramadan giderek ivmesi ve niteliği yükselen adımlar atmak, yapılması gereken budur. “Taşı delen suyun gücü sürekliliğindedir” felsefesi ile hareket etmek gerekir.

Devrimci savaş, partiyi ve kitleleri örgütlemek için ideolojik karışıklığın ortadan kaldırılması kadar, örgütsel karışıklığın da ortadan kaldırılması

şarttır. İdeolojik birlik tek başına yeterli değildir. İdeolojik birlik üzerinde yükselen örgütsel birlik kitleleri örgütleme, eğitme, savaştırma gücüne vararak, maddi güce dönüşür.

Maddi güçten bahsedilir. Nedir maddi güç? İdeolojiyi, düşünceyi, maddi gücü dönüştüren toplumsal ve sınıfsal zemin nedir? Bu sorulara doğru ve bilimsel yanıt verildiği oranda sorunlar ortadan kalkar, yerine çözüm bekleyen yeni çelişki ve farklı sorunlar ortaya çıkar. Einstein'ın (atom teorisi) izafiyet teorisi $E=mc^2$ önce bir düşünce, gerçekleşmeyi bekleyen bir tez idi. Bu tez, bu düşünce insanlığın yıkımı ve imhası pahasına bir enerjiye ve güce dönüştü. Ortaya atıldığında bu tezin sınırsız bir enerji gücüne dönüşeceğine inanların sayısı sınırlıydı. Ancak, kısa süre içinde pratiğe uygulanan bu tez, insanlığı yıktığı gibi bilimsel olmayan ön yargıları da yıktı.

İdeolojinin milyonlarca “Baldırı çıplak” tarafından maddi güce dönüşmesini sağlayan mekanizma ve aygıt, MLM bilimiyle donanan proletarya partisidir. Parti olmadan ideolojinin maddi güce dönüşmesi gerçekleşemez. Tıpkı izafiyet teorisinde, ateşleyicinin kütleli enerjiye dönüştürmesi gibi. Ateşleyici olmadan madde enerjiye dönüşmez.

Berrak ve bilimsel bir dünya görüşü, yasaları ve kurallarıyla işleyen bir aygıt, yani parti. Parti ilk ateşleyen ve maddi güce dönüştüren yüksek enerji kaynağıdır. Temelinde yanlışlık olan ideoloji, işleyişinde karışıklık olan örgütsel bir aygıt, yüksek düzeyde bir enerjiye yani maddi bir güce dönüşmez. Bu öğreti ışığında, Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu berrak bilimsel tezlerin maddi güce dönüşmesi için yasa ve kurallarıyla, doğru ve süregelen tarzda işleyen bir aygıt yaratmak, var olanı işlerli ve süregelen hale sokmak, aksayan yanlarını düzeltmek, düşünme, çalışma ve savaş tarzında niteliği yükseltmek, vazgeçilmez temel görevidir.

Bütün çaba ve emek; niteliği yükseltmek, işleyen bir mekanizma yaratmaktır. Parti inşasında derinleşmek, kitleleri ve devrimci savaş örgütleme çalışmasında yoğunlaşmak görevi, devrimin başından sonuna kadar süren temel stratejik bir görevdir. Bu görevin başarılması için Proletarya Partisi'nin irade ve eylem birliğinin güçlenmesi, saflardaki birlik ve beraberliğin güçlenmesi, faaliyetçiler arasındaki karşılıklı güvenin pekiş-

mesi ve gerçek bir ekip çalışmasının yaratılması gerekir. Görev çok yönlü ve zordur, ancak başarılabilir değildir.

Sosyal devrim partisinde ideolojik ve örgütsel birlik yaratılmadan her türden küçük burjuva düşünce ve hareket tarzına son verilmeden işler yürümez. Merkezileşmiş bir parti yaratılmadan ve bu merkezin yol göstericiliğinde ve denetiminde yerel örgütlerin düşünme, çalışma ve mücadele tarzlarının devrimcileşmesi, devrimci savaş ve devrimci yaşam alışkanlıklarının kazanılması gerçekleşmeden gerilikler aşılmaz ve sorunlar ortadan kalkmaz.

Komitelerde ortak çalışma bilinci ve moral birliği güçlendirilmelidir. Ortak çalışmanın zayıflaması, amatör çalışma yöntemlerinin gelişmesi, sıkı disiplin yokluğu, örgütsel dağınıklığa yol açar. Örgütsel dağınıklık ve karışıklık, ortak irade ve eylem birliğini zedeler ve devrim yürüyüşünü zayıflatır. Partinin devrimi gerçekleştirecek düzeye gelmesi, herkesin partinin merkezi yönetiminde ve disiplini altında hareket etmesi demektir. Partiyi sıkı sıkıya bağlanmak demektir. Partinin bütünü irade birliğiyle, hareket birliğiyle, disiplin birliğiyle kaynaşmış, tek ve ortak bir müfrezede birleştiği zaman ancak parti işçi sınıfının savaşımını fiilen yönetebilir. Tek bir hedefe doğru götürebilir.

Savaşçı partide düzenli, sıkı disiplin olmadan önder rolünü oynayamaz. Sıkı disiplin parti kararlarının bilinçli ve yaratıcı tarzda yerine getirilmesiyle gerçekleşir. Parti kararlarını yerine getirmeme “haklı” anarşik bir haklıdır. Buna müsaade edilemez. Parti içinde bu anarşik hak, özerkliği geliştirir ve küçük burjuva ayrıcalığı, gevşekliği başıbozukluğu yaratır, bu durum partinin örgütsel maddi birliğini zedeler, örgütsel karışıklık yaratır. Örgütsel dağınıklık, karışıklık ve amatör çalışma tarzı, küçük burjuvazinin ideolojisinden beslenen oportünizmdir, Menşevizmdir. Menşevizm ise kendiliğindencilik ve ilkesizliktir.

Devrimci savaş ve kitleleri örgütleme iddiası taşıyan parti kendiliğinden gelişim sürecine bırakılamaz. Amatör çalışmaya müsaade etmez. Çünkü, amatör çalışma; olgulara ve gelişmelere genel-kaba yüzeysel yaklaşan ve uzaktan bir göz atmayla şekillenen küçük burjuva düşüncenin, pratiğe yansımalarıdır. Bu durum, proletarya partisinin proleter karakteriyle Bolşevik niteliğiyle bağdaşmaz.

Sosyal Demokrasinin Kokuşmuş Cesedine Ağıt Yakmak!-I

Avrupa Parlamentosu seçimi AB'nin geleceğinin tartışıldığı bir süreçte gerçekleşti. Seçim sonuçlarına dair tartışmalara değinmeden önce hangi koşullarda seçime gidildiğine dikkat çekmek faydalı olacaktır.

Emperyalist güçler arası çelişkilerin keskinleştiği bir dönemdeyiz. AB içinde Almanya'nın temel dinamik olmasıyla birlikte Fransa'yla rekabeti ve bu ikilinin diğer üye ülkelerle çelişkileri derinleşiyor. Ayrıca AB'nin diğer emperyalist güçlerle rekabeti/çatışması da şiddetlenmektedir. Ticaret savaşları, bölgesel gerilimler ve savaşlar üzerinden hegemonya çatışması, çelişkileri keskinleştirmekte, savaş eğilimini güçlendirmektedir.

Birlik üyesi ülkelerin kendilerine özgü ekonomik, siyasi krizleri geniş yığınları daha fazla etkisi altına alarak öfkeyi biriktirip hoşnutsuzluğu yaygınlaştırmaktadır. Neo-liberal politikaların yarattığı yıkım, yoksulluğu derinleştirerek geleceksizlik kaygısını ara sınıfların gündemine de sokmuştur. Bununla birlikte emperyalist saldırganlığın kıta dışında yarattığı yıkımın dolaysız sonucu olarak düzensiz göç dalgaları Avrupa kıyılarına vurmaktadır.

Kısacası AP seçimi emperyalist çelişkilerin keskinleştiği, neo-liberal politikaların geniş yığınları etkisi altına

olarak yoksulluğu yaygınlaştırdığı ve emperyalist saldırganlığın sonucu olan göç olgusunun Avrupa'nın gündemini belirlediği bir süreçte AB'nin geleceğine dair tartışmaların gölgesinde gerçekleşti.

Eklemekte fayda var, sürecin bir diğer özelliği de burjuva demokrasinin rıza üretme kapasitesinin daralması yani burjuva demokrasisine olan güvensizliğin yönetme kriziyle güçlenmesidir. Seçim sonuçları da bunu pekiştirmiştir.

Seçim sonucunda iki temel başlık öne çıktı: Sosyal demokrasinin çöküşü ve faşist hareketlerin yükselişi! Sosyal demokratlar önemli oranda oy kaybederek sandalye sayısını 146'ya düşürürken Yeşiller sandalye sayısını 69'a çıkarmayı başardı; faşist hareketler ise toplamda 171 sandalye elde ederek yükselişlerini sürdürdüklerini göstermiş oldular. Merkez sağ da çözülmeden payını alarak 180 sandalyeye geriledi.

Sosyal demokrasinin çöküşüne ilişkin değerlendirmelerde genel eğilim tarih perspektifinden yoksun bir şekilde andaki verilerle sonuca ulaşma çabasıdır. Tarih perspektifinden yoksun değerlendirmeler çöküşün nedenlerini ilgililerin beceriksizliklerine indirgeyerek "Mevcut koşulların sunduğu olanaklardan nasıl oluyor da sosyal demokratlar değil de faşist ha-

reketler faydalanabiliyor?" sorusunu ortaya atıp şaşkınlıklarını dile getiriyorlar. Akabinde sosyal demokrasinin emperyalizmle ilişkisini görmezden gelerek çöküşün nedenlerini tespit ettiklerini düşünüp öğüt vermekten geri durmuyorlar.

Sosyal demokratların beceriksizliklerine dair vurgular: "Soldan uzaklaşma, sağcılaşma, neo-liberalizm seviciliği, emperyalizm destekçiliği, zamanın ruhunu yakalayamama" ara başlıklarıyla İbrahim Varlı tarafından 4 Haziran tarihli Birgün'deki köşesinde özetlendi.

"Sosyal Demokratların PASOK"laşmasına dikkat çeken Varlı, "Çıkarılacak Dersler" başlığı altında, "Sola Dönüş, Kimlik Bunalımı, Sağcılaşmaya Son" önerilerinde bulunarak sosyal demokrasiye çöküşü önleyebilmenin adımlarını işaret etmekten geri durmadı.

Sosyal demokrasinin çöküşü ya da faşist hareketlerin yükselişinin nedenlerini üye ülkelerin özgün ilişkilerinde, "Birlik" in ifadesi olan emperyalist politikalarda aramak gerekir. Sosyal demokrasinin AB'deki rolü, işlevi hasbelkader belirlenmiş değildir. O, AB emperyalizminin kurucu ögesidir; haliyle faşist hareketlerin yükselişine zemin hazırlayan emperyalist politikaların, neo-liberal yıkımın savunucusu, uygulayıcısıdır. Bu ilişki bilince

çıkarılmadıkça birinin çözülüşü ve diğerinin yükselişinin nedenleri de anlaşılmayacaktır.

Bununla birlikte neo-liberal politikaların yarattığı yıkımın sonucu biriken öfke, hoşnutsuzluk, güvensizlik hali muhalefetin, faşist hareketlerin kontrollü yükselişine ve Yeşillere kanalize edilmesiyle sistem içileştirilmiştir.

Emperyalizmin en önemli başarılarından biri kuşkusuz kendisine karşı geniş yığınlarda vücut bulan hoşnutsuzluk, güvensizlik ve öfkeyi yıkıcı etkilerinden arındırarak kendi sınırları içinde kontrol edilebilir bir tepkiselliğe dönüştürmesidir. Örnek olarak Syriza, Podemos, La France Insoumise gösterilebilir.

Ayrıca faşist hareketlerin yükselmesine gerekçe olarak gösterilen düzensiz göç olgusu doğrudan emperyalist saldırganlığın kıta dışındaki yıkımıyla ilişkilidir. Bununla birlikte bu hareketler düzensiz göç olgusunu sıçrama tahtası olarak görüp kullanmış ve görece başarı elde etmişlerdir. Emperyalist saldırganlık girdiği bölgelere sadece savaş, yıkım götürmüyor; savaştan, yıkımdan kaçan insanları sığındıkları topraklardaki halkın karşısına düşmanmış gibi çıkarıyor.

(Devam Edecek)

Gerillanın Emektarı Muharrem'e...

Ölümsüzlüğünün üzerinden 8 yıl geçti. 'Muharrem yoldaş o pusuyu nasıl fark edemedi?' sorusu hem gerilla yoldaşlarından, hem de Dersim köylüleri tarafından sıkça sorulan sorulardan oldu. Elbette öylesine sorulan bir soru değildi. Bir nedeni vardı bu sorunun...

13 yıllık gerilla yaşamının tecrübesiyle boşa çıkardığın birçok pusu, bu soruyu haklı olarak sorduruyordu. Defalarca hem öncü, hem de komutan olarak sayısız pratikte düşmanın ölüm tuzağını işlevsiz kılmıştın.

Şimdi ben de 2009 yılına gidiyorum bu yazıyı yazarken. Küçük bir grupla Pertek faaliyetindeydik seninle. Grubun öncüsüydün. Bense henüz yeni bir gerillaydım. Pertek faaliyeti, Dersim'in diğer yerlerine göre arazi yapısı nedeniyle hem kolay denebilecek, ama düşmana da bazı avantajlar sağlayan yapısı nedeniyle riskli bir faaliyet alanıydı. Ancak düşmanın bir türlü anlayamayacağı ve tedbirlerini almakta zorlanacağı nedenlerden dolayı bu avantajı kullanmakta zorlandığı da bir yeri.

2009 faaliyetinde düşman bilgimizi almış, peşimize düşmüştü. Geçiş hatlarımıza, köy çevrelerine pusulamalar yapıyor, hatta görüntümüzü aldığı bazı yerlerde somut konumlanmalara giriyor ancak bir türlü sonuç alamıyordu.

Pertek faaliyetine dahil olduğumda yoldaşlar, "Arazi yapısı nedeniyle rahat bir faaliyet alanı" diyordu. Alana ilk gittiğimiz birkaç gün öyle bir havası vardı ancak, öncülük yaptığın yürüyüş kolunda, arkadan seni takip etmenin yorgunluğu, söylenen ve anlatılanların tam tersiydi. Hatta bir kaç sefer, peşinden sürüklediğin yolculuğun yorgunluğuyla sana çıkmış ve bazı tartışmalar yaşamıştık. Sense yeni bir gerillaya anlatabileceğin bir tarzda "anlarsın yoldaş, neden bu kadar yorulduğumuzu" demiştin.

Bu hafif arazideki yaklaşık iki aylık, zorlu faaliyet sonunda düşmanın köylülere "üç sefer görüntülerini aldık ama düşüremedik. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olamazlar" söylemini duyunca bu yorgunluğun nedenini anlamak pek de zor olmamıştı aslında.

O zayıf araziye, düşmanı yorumlama kabiliyetinle öyle bir kullanmıştık ki, yorgunluğa değmişti aslında. Her yolculuğumuz, adeta kan ter içinde, terden ıslanmamış bir yerimiz kalmamacasına ama her seferinde düşmanı boşa çıkararak faaliyeti sonlandırmıştık.

Şimdi o yorgunluk bahaneleriyle yürüttüğümüz tartışmaları hatırladıkça gülüyorum kendi kendime. Demek ki deneyim böyle bir şeymiş. "Anlayacaksın" söyleminin altında pratik olarak ne çok şey varmış. Tek bir kelimenin anlattığı aslında biriken savaş deneyimiymiş...

Yine yorumlar yapmaya başladık. Ertesi gün haberleri dinledik. Daha ertesi gün de. Hiçbir haber yoktu. Sonra alan değiştirdik. Bir hafta geçmişti aradan. Gündüz sıcakta mayışmış biraz uykuya dalmıştım. Bir yoldaşın seslenmesiyle uyandım. Uykulu gözlerle yoldaşın radyoyu işaret ettiğini gördüm. Kulak kabarttım. Denge

Mezopotamya radyosu haberleri vardı. Yoldaş adeta donmuş, bir şey söyleyemiyordu. Az sonra radyoda senin ve Heval Yılmaz (Mazlum Erenci)'in adı geçti. Bozan Yaylalarında bir hafta önce (29 Haziran 2011'de) şehit düştüğünüzün tarihini veriyordu haberler. Daha önce seninle birlikte yaptığımız bir noktada haberi dinlerken, kelimelerin yerine sadece duygular konuşuyordu. Hiçbirimizden çıt çıkmıyordu. Tarih ise bir hafta önce netleştiremediğimiz helikopterlerin çalıştığı tarihti.

Akşam köye gidecektik. Senin çok sevdiğin, seni çok seven bir eve... Köylüler de haberini almışlardı. Hızlıca bir anma örgütledik. Yaşamına dair kısa bir sunumun ardından saygı duruşuna davet ettik evdekileri. Saygı duruşu sırasında ev halkıyla göz göze gelmemeye çaba sarf

etmiştim. Herkesin gözleri doluydu. Kimse duygusunu gizlemiyordu ancak, yine de gözyaşlarımızı saklama ihtiyacı hissetmiştik.

Sadece o evde değil daha sonra nereye gidersek gidelim seni tanımış olsunlar, ya da sadece adını duymuş olsunlar herkesin sorduğu ilk soru "Muharrem o pusuyu nasıl fark etmedi?" Biliyoruz o sorunun bir cevabı yok. Ama bilinen bir şey var ki, o pusunun öyle sırdan bir pusu olmadığıdır. Bir ihanet vardı. Daha az önce sana/size bir bardak çay ya da bir lokma ekmek uzatanlardan birinin ihaneti. Bunu biliyoruz. Ancak şu da bilisin ki, o ihanet yapanın yanına kalmayacak. Ve hesabınız sorulacak. Emin ol, onurlu ve namuslu Dersim halkı da bunu bizler kadar çok istiyor. Ve er ya da geç kanınızı yerde bırakmayacak, hesabınızı soracağız.

Dersim'den bir yoldaşın

Bir sene sonra yine aynı araziye bu sefer daha kalabalık gitmiştik. Düşman yine pusulamalarla faaliyetimizi engellemeye çalışıyor, bizi imha etmenin planlarını yapıyordu. Henüz yola koyulmamıştık. Brik diye tabir ettiğimiz, insan boyunu aşmayan meşe ağaçları arasından son gözetlememizi yapıp yürüyüş kolunu oluşturacaktık. Bu sefer öncü bendim hemen arkamda ise sen. Birden öksürük krizi gelince dürbünü elimden alıp ilk baktığın tepede düşmanı fark etmen bir olmuştu. Düşman bir kez daha boşa çıkmıştı. Zira fark etmeseydin, az sonra yürüyeceğimiz patika hemen önlerine çıkıyordu.

Düşmanı yorumlaman, nerede arayacağını bilmen, nasıl hareket edebileceğini öngörmen 13 yıllık gerilla faaliyetinin sana kattığı muazzam deneyimlendendi. Gerilla yaşamımda senden öğrendiğim çok şey oldu yol-

Şehit düştüğün tarih geliyor aklıma. Seninle yürüttüğümüz keşif faaliyetinin ardından Merkez alanında bir yıl sonra faaliyete başlamıştık. Köye ilk girdiğimiz gündü. Tarif ettiğin köye ulaşmış ve kendimizi tanıtmaya zorunluluğu yaşamıştık. Köyden çıkıp uygun bir yerde konumlanacaktık. Gökyüzünde dolunay, saat ise gecenin biri olmuştu. Daha noktalamaya yapacağımız yere ulaşalı 5 dakika olmamıştı ki, kobra helikopterlerin sesi gelmişti. Helikopterler Aliboğazı'na doğru gidiyordu. O saatte çalışan helikopter ya bir eyleme, ya da bir pusuya işaretledi. Ertesi gün öğrenebildik Hevaller ve yoldaşlar Çemişgezek ilçe merkezine ortak eylem yapmışlardı. Haberi veren yerel radyo kanalı da hemen ardından İsyan Ateşi parçasını çalmıştı. Ne kadar heyecanlanmıştık...

Aradan birkaç gün geçti. Yine aynı saat ve aynı şekilde helikopterler.

Dağların "Kara Kız"ı Kinem

Senin için yazılacak o kadar çok şey var ki, ama insan nerden başlayacağını bilemiyor. İlk olarak nasıl başlasam, nasıl bir giriş yapsam diye düşündüm. Önce "yazmam" dedim, sonra "ne yazsam ki" diye sordum kendime. Çünkü seni anlatmaya ne cümleler yeter, ne zaman, ne kitaplar... Ama yazmalıydım, çünkü bu bizim görevimizdi. Yoldaşların olarak bizler, sizleri anlatmalıyız ki, insanlar sizleri tanısin, o kısıcık yaşamlarınıza nasıl da büyük ve güzel sevdalar sığdırdığınızı öğrensinler. Seninle yaşadığım, beni çok etkileyen bir anımı anlatmak istiyorum: Bir gün yoldaşlarla beraber mahallede gazete dağıtımına çıkmıştık. Kendi aramızda belirleyerek, binalara girip çıkmaya başladık. O zaman senle ben bir gruptuk, diğer yoldaşlar ise başka bir gruptu. Bizler binalara girip çıkmaya başladık.

Biz de Kara Kız'la başka bir binaya girdik, yanımızda bir yoldaş daha vardı.

Daha sonra binadan çıktık, elimizde gazete bitmiş ama diğer binaya giren yoldaşlar daha binadan çıkmamıştı. Biraz bekle-dik, gelirler dedik. Kara Kız o sırada her zamanki gibi hemen bir sigara yaktı. Aradan bir yarım saat geçti ne gelen var ne giden... Kara Kız, o sırada oturduğu yerden bir fırladı: "Yoldaş ben merak etmeye başladım yoldaşları, bu binaya biz de girelim. Bu böyle olmayacak" dedi. "Tamam" dedik yanımızdaki

yoldaşla, "ama önce bir sakin ol!" Hep beraber binaya doğru yöneldik. Binanın giriş kapısına vardık zilleri çalacaktık ki binadan bir amca çıktı, "hayrola gençler, birine mi bakıyorsunuz?" dedi. "Evet arkadaşlarımız bu binaya girdi, daha çıkmadılar. Biz de onlara bakacağız" dedik. Amca, "hayır giremezsiniz" dedi "siz kimsiniz?" Kara Kız gür sesiyle "biz Partizancıyız, İşçi-Köylü gazetesi dağıtıyoruz. Yoldaşlarımız da bu binaya girdi

daha çıkmadılar" dedi. Amca ikna olmadı, "hayır giremezsiniz" dedi. "Benim yoldaşlarım bu binaya girdi. Ben de girip onlara bakacağım! Kimse buna engel olamaz" dedi. Tam bu sırada binadaki yoldaşlar dışarı çıktılar: "Neredesiniz?" diye sorduk. "Sohbete dalmışız, kusura bakmayın" dediler. Tabii ki Kara Kız o tedirginliğin verdiği durumla yoldaşları epey bir fırçaladı. Ama onları kırarak bir tarzla değil ama biraz sert! O da onları düşündüğü ve onlar için telaşlandığı için...

Kara Kız, senin içindeki o bitmez tükenmez yoldaşlık sevgisi, senin için yoldaşların deyinince akan suların durması, onları canından öte sayman...

Yoldaşlık çok zordur, bu yüzden senin yerin hep ayrı olacaktır! Siz rahat uyuyun Ferdi ve Çiğdem yoldaşlar! Bize bıraktığınız bayrağı size layık bir şekilde taşıyacağız. Uğruna düştüğünüz dava devamıdır.

(Bir Yoldaş)

Cevher Yaşar: Dersim Mazgirt'e bağlı Pulan köyünde doğdu. 8 Temmuz 1985 tarihinde Dersim Mazgirt Germisi'nde işkencede katledildi.

Murat Deniz: 1972 Kırklareli Vize Hasboğa köyü doğumludur. Boşnak milliyetindedir. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okurken DABK içerisinde örgütlendi. Gerçekleştirilen birlik sonrası TMLGB içerisinde faaliyet yürüttü. 94 yılında gerçekleştirilen darbe sonrası TKP/ML safında yer aldı. Hiçbir zaman partisine ve devrime olan inancını kaybetmemiştir. Yaşamını devrime adanmış olmanın gerekliliğini cılalı sözlerle değil, bizzat pratikte yerine getirmenin tutarlılığının uygulayıcısı olmuştur. 10 Temmuz 2001'de Turhal'da şehit düştü.

Efendi Diril: 1956 Dersim Ovacık ilçesi Hülüküşağı Köyü doğumlu olan Efendi Diril 1976 yılında TKP/ML saflarında faaliyete başladı. Kısa zamanda kendini geliştiren Efendi Diril bu süreçten itibaren birçok eylemde aktif rol alarak parti üyesi olur. 1978 yılında İstanbul Bölgesi Örgütlenme

Komitesi'nde görevlendirilir. Düşmanın korkulu rüyası haline gelen Efendi Diril 30 Haziran 1980 tarihinde 20 kurşun sıkılarak İstanbul Kanarya Mahallesi'nde katledilir. Cenazesi Ovacık'ta 2 bin kişinin katılımı ve yoldaşlarının silah atışlarıyla görkemli bir şekilde kaldırılır.

Aziz Erkoç: 29 Haziran 1985 tarihinde Dersim Ovacık Eğrikavak köyünde çıkan çatışmada şehit düşen Aziz Erkoç şehit düştüğünde TKP/ML aday üyesi ve TIKKO savaşçısıydı.

BARGINİ ŞEHİTLERİ

Metin Eker: 1962 yılında Dersim Hozat Ergen (Geçimli) doğumlu olan Metin Eker Hayrettin Bakış ve Nihat Topuzoğlu ile birlikte Dersim Bargini'de 29 Haziran 1985'te şehit düştüğünde TKP/ML aday üyesi ve TIKKO'nun savaşçısıydı.

Nihat Topuzoğlu: 1961 Dersim Ovacık Topuzlu köyünde doğan Dağların Mazlum'u yurtdışından gelerek gittiği gerilla faaliyeti sırasında TKP/ML aday üyesi ve TIKKO'nun bir savaşçısı

olarak Bargini'de 29 Haziran 1985 yılında ölümsüzleşti.

Hayrettin Bakış: Çok genç yaşlarda TKP/ML'nin düşünceleri ile tanışan 1957 Dersim-Mazgirt Rijik köyü doğumlu Hayrettin Bakış kısa sürede örgütlü mücadele içinde faaliyete başladı. Faaliyetlerini sürdürürken düşmana esir düştü. 1980 cunta koşullarında başta bölgesel yayın Denge Partizan olmak üzere birçok makalenin altında imzası bulunmaktaydı. 80'li yılların sonunda hapisneden çıktığında hiç tereddütsüz sınıf savaşının kendini bekleyen alanlarında mücadele etmeye kararlıydı. Partisini ve ideolojisini her türlü değerden daha üstün tutuyordu. Onun bu isteği hapisneden çıkar çıkmaz gerilla alanında görevlendirilmesini sağlamıştı. Dersim'de görevlendirilen Hayrettin Bakış bölge askeri komitesinde ve bir gerilla müfrezesinin başındaydı. 1982 yılında Merkez Komite'ye atanmıştır. Hayrettin Bakış şehit düştüğü tarih olan 29 Haziran 1985 yılına kadar mücadelesini tüm kararlılığıyla sürdürmüştür. Zekiliğinden dolayı Dersim'de Ona "Kureyş" deniliyordu. Dersim'in Kureyş'i olarak adlandırılan Hayrettin Bakış, ayrıca birçok ihbarcıyı da gözlem altında tutmuş, sorgulamış ve çeşitli açıklarını bulup cezalandırmıştır. Onun hayatında "yok", "olmaz", "yapamam" sözcüklerine yer yoktu. Hiçbir olanağın görünme-

diği yerlerde o olanak yaratır, imkân ortaya çıkarırdı. Şehit düştüğünde MK-SB Üyesi ve Bölge Komutanıydı.

OVACIK KURDEŞİ ŞEHİTLERİ

Ferdi Karacan (Munzur): 1983 Tokat/Zile doğumlu Kürt ulusuna mensup emekçi bir ailenin çocuğudur. Kendisi de bir işçi olan Ferdi Karacan yoldaşımız, yıllarca çeşitli yerlerde işçilik yaptıktan sonra İstanbul 1 Mayıs Mahallesi'nde 2006 yılında TKP/ML ile ilişki kurdu. Semt alanında çeşitli görevler üstlenen yoldaş kısa sürede partiyle bütünleşmede ciddi adımlar atıp 2007 Haziran'ında TIKKO'ya katıldı. Kısa sürede gerilla ile bütünleşme sağlayan Ferdi yoldaş, komutanlaşma ve yetkinleşmede önemli adımlar atan bir yoldaşımızdı. En belirgin özelliği halk sevgisi ve mütevazılığıydı.

Çiğdem Yılmaz (Kinem): 1987 Sivas/Zara doğumludur. Kürt ulusuna mensup bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Çiğdem Yılmaz, TKP/ML ile ilk olarak 2003 yılında gençlik örgütü TMLGB'de örgütlenerek ilişkilendi. Çiğdem yoldaş; İstanbul, Çukurova bölgesi ve Diyarbakır'da faaliyet yürüttü. Militan ve özverili kişiliğiyle ön plana çıkan Çiğdem yoldaş, kitle eylemlerinin militan ve coşku dolu karakteriydi. 2009 yılında TKP/ML'nin gerillaya katılım çağrısına olumlu yanıt veren Çiğdem Yılmaz Ağustos 2009'da TIKKO'ya katıldı.

DOĞA HER ZAMAN İNTİKAMINI ALIR!

Engels, Doğanın Diyalektiği'nde "Hayvan dış dünyadan yalnızca yararlanır ve salt varlığıyla onda değişiklikler meydana getirir; İnsan onda değişiklikler meydana getirecek amaçlarına yarar duruma sokar, ona egemen olur (...) Bununla birlikte doğa üzerinde kazandığımız zaferlerden dolayı kendimizi pek fazla övmeyelim. Böyle her zafer için doğa bizden öcünü alır" diyor. Yaptığımız alıntı okuyacağımız yazı ile ilgili beklentiyi arttırabilir. Kuşkusuz insanın doğa üzerinde kurduğu egemenliğin övülemeyecek amaçları, sonuçları yazıya konu edeceğimizden fazlasını hak ediyor.

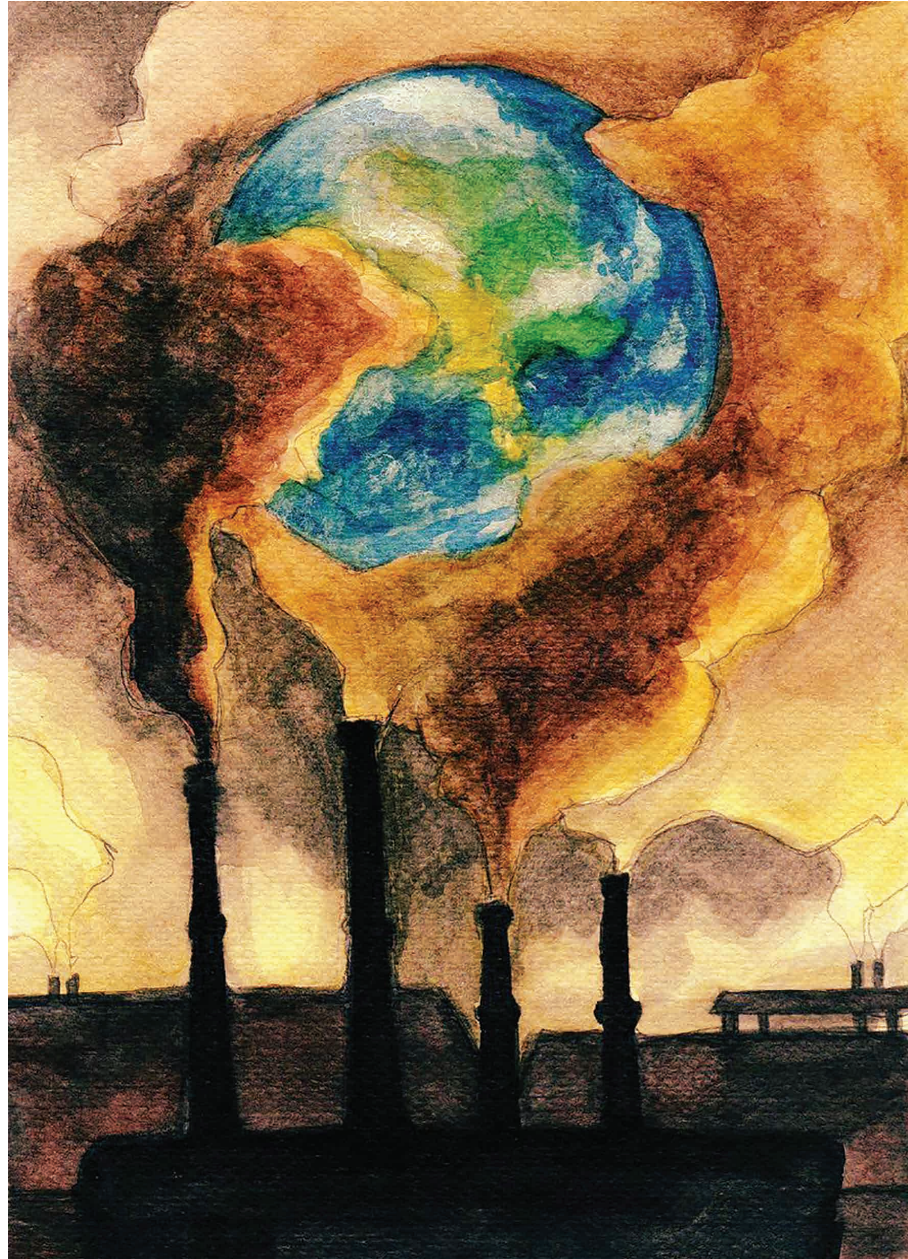
Ancak bir kutup ayısının "buz üzerinde 700 km" boyunca süren yolculuğu az şey mi anlatıyor? Cumhuriyet Gazetesi'nin çevre sayfasında yayınlanan haberle bir şekilde karşılaşmış olabilirsiniz. Kutup Ayısını 700 kilometre uzağa sürükleyen nedenler elbette ki yeni yerler görme merakından kaynaklanmıyor. İçerisinde doğduğu doğanın, iklim koşullarının yüzlerce kilometre uzağında açlıkla imtihanı, zayıflamış ve bitkin bir halde bulunması bir tesadüfün eseri değil.

Onun doğadan yararlanmakla "sınırlı" eylemi doğup yaşadığı kutuplardan bilmediği uzaklara sürüklemiş olamaz. Kutup Ayısını yerinden yurdundan edenin ne olduğu ise bir sır değildir. Kutuplara uzanan yıkımın arkasında aşırı kar hirsından başka bir şey olmayan kapitalist sistemin bulunduğu saklanamayacak kadar açık ve gözler önünde duruyor.

Kutuplardan uzağa sürüklenişin, kapitalizmin bu övülemeyecek zaferlerinin dönüştüğü seri cinayetleri çağırışması kaçınılmazdır. En çokta savaştan, yıkımdan ve açlıktan kaçan mültecilerin göçünü hatırlatacaktır.

Çoğunluğunu kadınların, çocukların oluşturduğu mülteci kabilelerin üzerinde güç bela durduğu botların denizde alabora olduğu, kurtulanın ise neredeyse olmadığı haberleri sıklıkla duyuyoruz.

Yaşananların benzerliği yıkımın, sömürünün ve talanın değişmezliği

bizi hep aynı adrese götürüyor. Kapitalist sistemin yarattığı yıkım kadar doğada iklimsel öfkeyle dayandığı sınırları hatırlatmaktan geri durmuyor. Ekolojik krizin ulaştığı

boyut, dünyayı etkileyen iklim değişikliği insana ve topluma ait sıralayacağımız sorunlardan daha önemsiz değildir. Doğanın ayrılmaz bir parçası olarak insan yaşamının kaynağına yönelen saldırılar son sınırlara dayanmış durumdadır. Ormanların, suların, denizlerin hızla tüketildiği, kirletildiği, yer altı yer

yıkımın değme yöntemleri olarak iş görmeye devam ediyor. Aşırı üretim ve kar hırı doğanın kalbine doğru tünel kazmayı sürdürüyor.

Kapitalizmin dişlileri arasında sınırsız olmayan kaynaklar tüketilmedikçe/öğütülmedikçe döndürülemez. Savaş teknolojisinin akıllı uçakları, füzeleri, mayınları sadece kullanıldıkları yerlerde değil iklimler üzerinde de dolaylı etkiler yaratıyor. Savaş teknolojisi de dahil aşırı üretimin kapitalizmin kar amacına koşulması dünyayı önlenemez ölçüde ısıtıyor. Dünyada ki canlı yaşamın sonunu gösteren ısı derecesinin aşılmasının bu günden tarihleri veriliyor. İklim değişikliklerinin yaşadığımız ülkede dahil dünya üzerinde ortaya çıktığı iklimsel öfke silsileleri yaşanıyor. İklim dünya ısındıkça tetiği düşmüş bir silah gibi öfke kasmaya devam edecektir. Aşırı yağışlar, seller, hortumlar yaşanandan daha fazla hayatı felç edecektir. Kuraklık, susuzlukla çölleşen, yangınlarla kavranan doğa tanık olduğumuz yaşananlarla uzağımızda değil. Yine iklim değişiklikleri eriyen buzulların, su seviyesi yükselen denizlerin, okyanusların kaynağı durumundadır. Kopan buz parçasının üzerinde sürüklenen Kutup Ayısı da dahil yerinden ve yurdundan kopanların bilançosu artacaktır. Savaştan kaçan mültecilerin önünü dikenli tellerle, duvarlarla kesmek isteyenler, milyonları harekete geçirecek iklim göçlerini önleyemeyecektir. Doğa ve insan yaşamı üzerinde toplanan saldırılar daha güçlü mücadelelerle yanıt olmayı bekliyor. Doğayı bekleyen sonu umursamayanlara inat doğayı ve yaşamı bulduğumuz her yerde harekete geçerek savunmalıyız. Tüketilen, sömürülen yıkıma uğratılan doğa karşısında mücadele bizlere ertelenemez görevler yüklüyor.

üstü zenginliklerin talan edildiği zor ve savaş yoluyla sömürünün kalıcılaştırıldığı yıkım tablosu geride kalmış değildir. Bu gün de sömürü ve

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

 yeni_demokrasi1

 yenedemokrasi1

 yenedemokrasi

 yenedemokrasi1@gmail.com

yenedemokrasi5.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazışleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umut Basım Yayıncılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Hörhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 - yenedemokrasi1@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34